

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXX. ÉVFOLYAM

3. SZÁM

1985.
MÁRCIUS

ÁRA: 2 FORINT

A megalakulástól napjainkig

Ünnepi központi vezetőségi ülés a 40. évfordulón

Ünnepi ülést tartott a Postások Szakszervezetének Központi vezetősége. Nem a megszokott helyen, a Postás Művelődési Központban — az most szűk lett volna —, hanem a Cházár András utcai színház színháztermében. Ezúttal nem azért ült össze, hogy a mindennapi kérdésekről tárgyaljon és határozatot hozzon, hanem azért, hogy a meghívott vendégekkel együtt megünnepelje szakszervezetünk megalakulásának 40. évfordulóját. A vendégek pedig azok az alapító tagok voltak, akik a dolgozók bizalmából hosszabb ideig választott tisztséget töltöttek be, és jelenleg — többnyire már nyugdíjasként — sem szakadtak el a mozgalmától.

Már az ünnepség megkezdése előtt elindult a résztvevőkben az emlékek áradata, amihez elegendő volt egy rég nem látott ismerős arc feltűnése, még ha netán a név nem is kapcsolódott nyomban a személyiséghez. Segítette a rég múlt események felidézését, az emlékművek rendezését a szakszervezetünk 40 éves történetét bemutató kiállítás. Gondosan válogatott fényképek, újságcikkek, kiadványok, oklevelek, jegyzőkönyvek, jelvények, régi igazolványok és egyéb relikviák időrendben mutatták azt az utat, amelyet szakszervezetünk és tagsága a megalakulása óta eltelt négy évtized alatt megtett, s amelynek elismerő bizonyítékai a résztvevők öltözékét ékesítették.

Így már mindenki meleg ünnepi hangulatban foglalta el helyét a feldíszített teremben, és megilletődve fogadta Kóczián Andrásnak, szakszervezetünk alelnökének köszöntő szavait.

Ünnepi beszédét Csáki Lászlóné főtitkár azzal kezdte, hogy visszaemlékezésünket hazánk felszabadulásától kell indítanunk — ennek is 40. évfordulóját ünnepeljük —, mert nagy véráldozatok árán a Szovjetunió tette lehetővé, hogy a magyar postások történetében im-

már másodszer, de végérvényesen megalakulhasson a Postások Szabad Szakszervezete.

— Számunkra 1945. február 21-e történelmi dátum. Az ország nyugati felében még dörmögtek az ágyúk, még vívta győzelmes felszabadító csatáját a Vörös Hadsereg, amikor az alig felszabadult fővárosban megindult az élet a romok felett.

— A második világháborúban helyrehozhatatlannak tűnő károkat szenvedett az egész ország, így a posta is. A telefonközpontok nagy többségét felgyújtották, felrobbantották. A 97 ezer budapesti telefon szinte teljes egészében elpusztult. Vidéken sem volt jobb a helyzet. Az 1527 vidéki központból mindössze 332 volt működőképes. Elpusztult a hálózat 50 százaléka. Felrobbantották a 100 kW-os rádióadót és három reléállomást. A fővárosi és a vidéki postahivatalok jó része romokban hevert. A 300 mozgópostakocsiból 265-öt nyugatra hurcoltak, a 700 gépkocsiból 75 maradt az országban, azok is sérülten.

— Ennél is fájóbbak és pótolhatatlanok voltak azok az emberi veszteségek, amelyeket a postás dolgozók és családjaik elszenvedtek. De akik megmaradtunk, nekünk kellett eltakarítani a romokat, üzembe helyezni a gyárakat, a bányákat, a távíró- és a távbeszélővezetéseket ahhoz, hogy az élet győzzön a halál, a megpróbáltatások és a kínok felett. Egy 1945 áprilisában kiadott telefonkönyv mindössze 540 működő telefonállomást tartalmazott. Októberben már 1700 telefon üzemelt.

— A nép tehát a Szovjetunió segítségével a maga kezébe vette sorsának jobbra fordítását. Üzemi bizottságok, földigénylő bizottságok alakultak, létrejöttek a közigazgatás, a közbiztonság népi, demokratikus szervei. Újjászerveződtek a szakszervezetek, és újak is alakultak. A postás dolgozók legjobbjai megvalósították 1919 óta őrzött álmukat, megalakították szakszervezetüket. Központi intézkedések nélkül helyi csoportokat hívtak életre, üzemi bizottságokat választottak. Ta-

pasztalt öregek és a jövőért tenni akaró fiatalok álltak a mozgalom élére. Márciusban 3200-an, az év végére pedig már 18 200-an voltak a szakszervezet tagjai.

— 1945. február 21. sokak számára csak egy dátum. Nekünk megalakulásunk napja. Ne felejtsük, ezt csupán nyolc nappal előzte meg Budapest felszabadulása! A budapesti üzemi bizottságoknak erre a napra összehívott értekezlete ideiglenes vezetőséget választott. Ezen az alakuló értekezleten megvitatták a legsürgősebb tennivalókat is.

— Ezek között is az első helyre került a postai alkalmazottaknak a szakszervezetbe való beszervezése, a szakszervezeti gondolat elterjesztése, a postás egység megteremtése, a kasztok szerinti megkülönböztetés eltörlése. E munka során feloszlatták a kari egyesületeket, amelyek hivatali beosztás, végzettség, származás szerint szétválasztották a postásokat. Szakszervezetünk kezdeményezett és el is ért olyan intézkedéseket, amelyek megszüntették a több, az alacsonyabb beosztású dolgozókra sértő, megalázó, hátrányos megkülönböztetést.

— Az ideiglenes vezetőség javasolta a fizetések közötti különbségek csökkentését az alsó fizetési osztályok javára. Kezdeményezte a családi pótlék egyenlőségét, ugyanis az altisztek csak gyermekeik 16 éves koráig kapták, míg a tisztviselők gyermekeik egyetemre járáig.

— A szakszervezet kérte a postamesterek államosítását is. Ez végül 1947-ben vált valórrá. Az intézkedés a postamesteri alkalmazottaknak a többi postai dolgozóval azonos jogállásához vezetett; megszűntek a „cselédkönyves” postamesteri alkalmazottak.

— Szakszervezetünk megalakulásának pillanatától részt

(Folytatás a 2. oldalon)

A szabadság szele lengeti zászlónkat

Immár

negyven éve köszöntjük április 4-ét, felszabadulásunk ünnepét. Ezen a napon ért véget hazánkban a II. világháború, ekkor üzte ki végleg a Szovjet Vörös Hadsereg országunkból a német fasisztákat. Az 1948. március 15-i és 1919. március 21-i előzmények után, 1945. április 4-e az ünnepi tavaszi nap, amelyen népünk végérvényesen felszabadult, s új szabad hazájában kezébe vette sorsának irányítását. Újjáépítettük lerombolt, kifosztott hazánkat, harcba, s szorgalmas, lelkes, odaadó munkával kivívtuk a munkáshatalmat, megkezdjük a kizsákmányolásmentes szocialista társadalom építését.

Népünk végleg visszakapta nemzeti függetlenségét, s megnyílt előtte a társadalmi haladás lehetősége. A felszabadító Szovjetunió Vörös Hadserege hallatlan áldozatot hozott hazánk szabadságáért, de segítséget nyújtottak az akkor már felszabadult baráti szocialista országok új hadseregei is; velük vállalva harcoltak népünk legjobbjai, a kommunisták, szociáldemokraták, szervezett dolgozók, antifasiszták és ellenállók. Közülük e felszabadító harcban sokan életüket adták. Tisztelettel és hálával emlékezünk mindazokra, akik harcoltak értünk, kegyelettel azokra, akik e harcban a legdrágábbat, az életüket adták.

Felszabadulásunk 40. évfordulóján azzal a jó érzéssel ünnepelünk, hogy sok mindent megvalósítottunk forradalmár elődeink vágyaiból. Körültekintve országunkban, társadalmi rendünk fejlődésének 4 évtizedét vizsgálva, egy alapjában megváltozott ország építőmunkájának hatalmas eredményeit láthatjuk. Így van ez a Magyar Postán is, amely hatalmasat fejlődött a postás dolgozók keze nyomán.

Eredményeinket az elmúlt fél év alatt sokféleképpen számba vettük a felszabadulás 40. évfordulójára, s egyúttal pártunk, a Magyar Szocialista Munkáspárt XIII. kongresszusára, szakszervezetünk újjáalakulásának 40. évfordulójára készülve. Erőt ad ez az áttekintés. A tények bizonyítják, hogy képesek voltunk elmaradt országból a leghaladóbbak sorába emelkedni, szocializmust építő hazánknak nemzetközi elismerést szerezni.

40 éves

történetünk nem volt mentes nehézségektől, kudarcoktól sem. De népünk elkötelezetten védte meg szocialista rendszerünket, s minden időszakban összefogott és ma is összefog a szocialista építőmunka nehézségeinek leküzdéséért. Eddigi utunk bizonyíték arra, hogy ha egységben cselekszünk, van erőnk kilábalni minden nehéz helyzetből. Mi, postás dolgozók is tudjuk, hogy a szocialista posta kifejlesztését sem fejeztük még be: de vannak demokratikus vitában kialakított elképzeléseink, készül a VII. ötéves tervünk, s ha mindannyian tudásunk legjavát adva dolgozunk terveink megvalósításáért, ha szocialista brigádmozgalmunk húzóereje marad alkotómunkánknak, céljaink megvalósításának, a következő években leküzdjük a gyorsabb haladást akadályozó gondjainkat. Szakszervezetünk kezdetől fogva ott állt és áll az építőmunka minden szintjén. A tisztségviselők ezrei dolgozó társaik bizalmának megfelelően tették dolgukat az elmúlt 40 év alatt, és teszik a jövőben is, hogy segítsék a Magyar Posta munkáját, mozgósítsák társaikat a jobb, eredményesebb munkára, segítsék jobban tenni munkakörülményeiket, gondtalanabbá dolgoz és nyugdíjas éveiket.

Bizakodással tekintünk a jövőbe. A szocializmus társadalmi és gazdasági alapjai hazánkban erősek, megingathatatlanok. Pártunk, amely napjainkban végezte el számvetését a XIII. kongresszuson, a kedvezőtlen nemzetközi helyzet és belső nehézségeink közepette is felelősen vezeti országunkat, világosan jelöli ki tennivalóinkat és szervezi a végrehajtást. Szilárd és megbonthatatlan a szövetségünk a Szovjetunióval és a szocialista országokkal, s a világ sok országának haladó erőivel.

Béke van.

Továbbra is békét, biztonságot akarunk a világnak, saját országunknak, mert ez az egyik legfontosabb előfeltétele minden alkotó munkának, a szocializmus építésének. A béke megőrzéséért nagyon sokat kell tennünk. Hiszen a világban sok a feszültség, az ellentmondás.

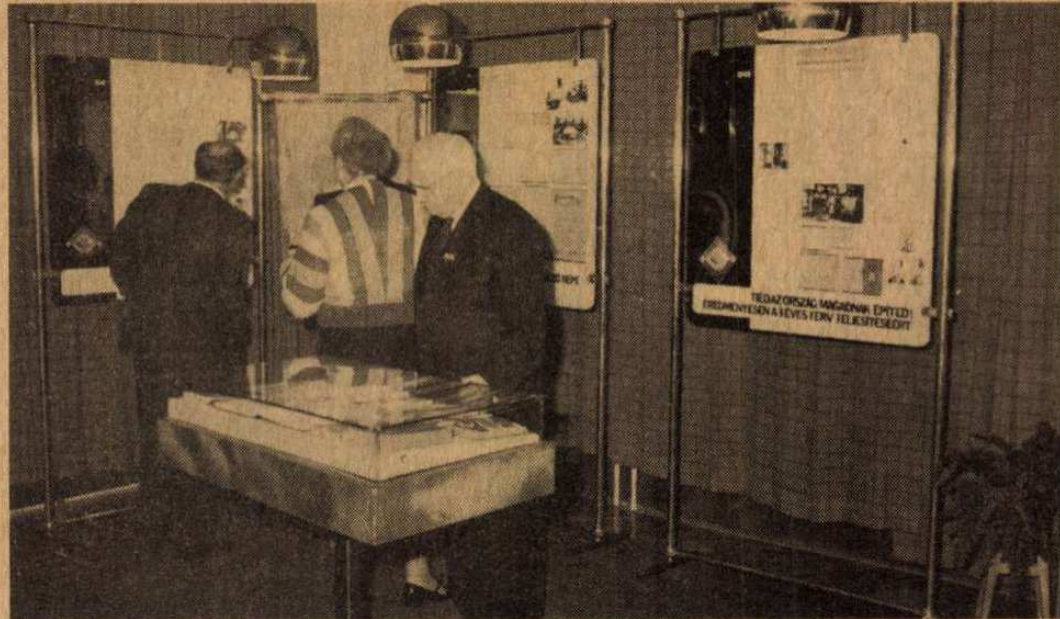
Mi készek vagyunk a magunk feladatát elvégezni az élet minden területén, a békéért folyó küzdelemben, a szocializmus építésének nagy társadalmi céljaiért harcolva; a posta távlati és napi feladatainak megvalósításán jól, magas színvonalon és takarékosan munkálkodva; a postás dolgozók erkölcsi és anyagi megbecsüléséért, élet- és munkakörülményeik javításáért tevékenykedve.

Úgy vélem, a munka minden öröm, jólét, boldogító alkotás forrása; ezzel ünnepeljük legméltóbban az eltelt 40 évet, április 4-ét, amely visszafordíthatatlanul elindította hazánkat, népünket a szocializmus építésének útján.

Csáki Lászlóné
főtitkár

A megalakulástól napjainkig

(Folytatás az 1. oldalról.)

vett — a posta új vezetésével felvéve a kapcsolatot — az ország, azon belül a posta újjáépítésében, egyúttal nagy erőfeszítéseket téve a postás dolgozók élelemmel, ruhával való ellátásában, legsúlyosabb szociális gondjaik megszüntetésében.

— Akik átélték ezt az időszakot, azok „hősi korszaként” emlékeznek rá. Hősök voltak ők? Ma már tudjuk, hogy azok voltak. De annak idején ezt nem így fogták fel. Tetteiket a felszabadulás, a béke boldog érzése, az élni és dolgozni akarása, a jövőbe vetett remény diktálta. Egyszerű emberek, a postát szerető dolgozók voltak, akik követették a párt, a szakszervezet hívó szavát és a rend, a béke vágyának belső parancsát. Az emberi tisztesség szabta meg tetteiket. Ennek az odaadó munkának az eredménye, hogy 1945. május 1-én megszólalt a rádió, s a posta munkája is mindinkább segítette az ország vérkeringésének megindulását, a termelésben csakúgy, mint a háború során szétesett családok egymásra találásában. A postásokat mindenütt várták, s ők együtt örültek azokkal, akiknek jó hírt vittek, és együtt éreztek azokkal, akik fájt, szomorú híreket kaptak.

— Nem nélkülözötte az előmenyeket szakszervezetünk létrejöttét. Éltek még azok a régi postás harcosok, akik 1919-ben alapítói vagy tagjai voltak az akkori postászsakszervezetnek. A postások már akkor, 66 évvel ezelőtt elkötelezték magukat a szervezettség mellett, de szakszervezetünk a Tanácsköztársaság leverése után nem működhetett tovább. A haladó postás dolgozóknak azonban tovább élt a szervezkedés szándéka és gondolata. Sokan tagjai voltak a harcoló Postás Vörös Ezrednek is, ők a végéig helytálltak, beírva az alkatukat nevét a magyar történelembe. Nagy öröm számunkra, hogy néhány tagjával együtt ünnepelhetünk.

— Tisztelettel emlékezünk az 1919-es elődökre, s ugyanígy tisztelettel köszöntjük az alapító tagokat is, az 1945-ös szervezőket, az első tisztségviselőket. Történelmi érdemük, hogy a mélypontról segítették kimozdítani a postát és mozgósítani a postás dolgozókat az új társadalom megteremtéséért folyó harcra. Örülünk, hogy közülünk többen részt vesznek központi vezetőségi ülésein, és megbecsülésünket, szeretetünket közvetlenül is kifejezhetjük. A kor, amelyben megalapították szakszervezetünket, és megtették az első lépéseket, az egész országban a politikai harcok, a gazdasági újjáépítés, az infláció, a nélkülözés, majd — nekik is köszönhetően — a stabilizáció és az élet javulásának időszaka volt. A nehéz idők közelebb hozták egymáshoz a dolgozókat, természetessé vált, hogy egymást segítsék, s az üzemi bizottságok megtalálták a módját annak, miképpen használják fel csekély lehetőségeiket a dolgozók mindennapi gondjainak enyhítésére.

— A fordulat éve után lelkesítő, de nagyon nehéz idők következtek. A munkáshatalom már a szocialista építés kezdetén óriási célokat tűzött maga elé. Intézkedéseinek nyomán alakult, formálódott az új társadalom képe. Megteremtődtek az alapvető intézmények, a dolgozókat védő törvények, rendelekek. Megjelent az első szocialista jellegű Munkatörvénykönyv, kiszélesedett a társadalombiztosítás. Megkezdődött a kedvezményes szakszervezeti üdültetés, kibontakozott a munkásvédelem.

— Társadalmi eredményeink sorában büszkén szólunk arról is, hogy hazánkban 1945 után kulturális forradalom zajlott le. Ennek részesei, életői voltak a szakszervezetek is. Kezdetül fogva egyik legfontosabb feladatunknak tartottuk a tisztségviselők, a tagság világnézetű nevelését. Százak, ezrek előtt nyílt meg a tanuláshoz, a műveltség megismerésének az útja. Sok ezer postás dolgozó felfelé ívelő, közelebbi való életpályájára indult el a szakszervezeti szemináriumokon, iskolákban, a postászenekar hangversenyeken, a szervezett színház- és tárlatlátogatásokon. A szakszervezet nevelő munkája felrázta a politikailag passzív postás alkalmazottakat is, hozzájárult szemléletük megváltozásához, céljaink elfogadtatásához.

— Új helyzetbe kerültek a szakszervezetek. Az új hatalom már nem álltak szemben, hanem részeseivé váltak, és felelős gazdaként bekapcsolódtak a társadalom építésébe. Mozgósították a gazdasági feladatokat, mert tudatában voltak annak, hogy a mindenkor érvényes igazságnak, hogy csak az osztály el, amit megtermeltünk, csak olyan mértékben emelhetők az életszínvonal, amennyivel több, jobb értéket hozunk létre.

— Az ötvenes évek elején azonban tévedések történtek a szakszervezetek társadalmi szerepének, feladatainak megítélésében. Az a közvetlen, lelkes, demokratikus kapcsolat a tagsággal, amely a kezdeti időkre jellemző volt, lassan elhomályosodott. A tömegek helyzetéről alkotott szakszervezeti vélemény figyelmen kívül hagyása, a szakszervezetek jelentőségének leszűkített megítélése is hozzájárult az 1956-os tragédiához.

— A Magyar Szocialista Munkáspárt a hibák okait, körülményeit feltárta, és olyan utat jelölt meg, amely biztosítékot nyújt arra, hogy hasonló tévedések be ne következzenek. Pártunk, az okok elemzésekor, a szakszervezetek helyét, szerepét is rendezte. Szakszervezeti politikáját a lenini elvek alapján alakította ki. Kezdetül fogva lehetővé tette, sőt igényelte a szakszervezetek részvételét a politika alakításában, az üzemi demokrácia kibontakoztatásában és folyamatos fejlesztésében.

— Szakszervezetünkön is végigvonult ez a gondokkal teli, de tisztulást hozó folyamat. Mindannyiunk előtt ismeretes az a hosszú és fáradságos —

sokszor vívódásokkal teli — munka, amelyben szakszervezetünk is azon tevékenykedett, hogy a postán is kibontakozzon és éljen a demokratizmus, amelyben a dolgozók közvetlen érdekeinek védelme és képviselése mellett hangsúlyt kap a munkáért, a társadalom szolgáltatásért érzett felelősség is. Ennek az erőfeszítésnek az eredménye, hogy ma a postáságot érintő jelentős kérdésekben csak a dolgozók véleményének összegezése és figyelembevétele után születnek döntések.

— A 40 év nagyszűrés eredményeket hozott. Az életkörülmények szebbekké, jobbakká váltak. Megszűnt a munkanélküliség, a nők egyenjogúak, a társadalmi juttatások széles köre szociális biztonságot ad, a tanulás, a továbbképzés, a művelődés és a pihenés sokszínű lehetőségei mindenkinek rendelkezésére állnak. Ma ez már természetesennek tűnik, pedig harc, munka, áldozat áll mögötte.

— Az elmúlt évtizedekben a posta munkája és a postások élete is hatalmasat fejlődött. A posta sok új szolgáltatással áll a lakosság rendelkezésére. Jelentős változás, hogy szervezetileg önálló lett, és elindult belső átszervezése, munkájának korszerűsítése. Elkezdődött — ha lassan is — a posta technikai fejlesztése, ezzel együtt a munka megkönnyítése. Gondoljunk csak a kezelésgépesítésre, az automatikus levélfeldolgozásra, a postaszállításhoz közútra terelésre, a kerékpároknak, motorkerékpároknak gépkocsira való kicserélésére, a műszaki szolgálatban, a távhívás bevezetésére, a rádiózás fejlesztésére, a televízióra stb. Jelentős eredmény az ötnapos munkahét, a kishivatalok szombati és vasárnapi zárva tartása, s újabb öröm, hogy ez évétől megvalósult a XI. kongresszusunk egyik kitűzött célja: megszűnt a napilapok vasárnapi megjelenése, és ezzel lehetővé vált, hogy több ezer becsületesen dolgozó kézbe kerüljön a vasárnapját pihenéssel töltse.

— Tisztelettel megköszönjük az elmúlt 40 évben választott tisztségeket betöltő elvtársak fáradozását. Köszönet illet sok közismert és kevésbé ismert szaktársat. Szól a köszönet azoknak is, akik részesei voltak munkánkban, de ma már nem lehetnek közöttünk.

— Büszkék vagyunk arra, hogy kortársai, cselekvő részesei és formálói lehettünk a magyar történelem e nehéz, de talán legszebb időszakának, amelyben évszázadok elmáradását pótolta népünk, és az emberi haladás élenjáróinak, a szocializmust építő népeknek a sorába léptünk. A 40 év örökségét azonban csak akkor vállaljuk méltóképpen, ha megfogadjuk tanulságait, ha továbbra is éljünk szellemét. Soha el nem felejthetjük,

● hogy minden eredményt csak munkával értünk el;
● hogy amikor egymást segítve, egymásért tenni kellett, akkor születtek a legmaradandóbb anyagi és szellemi alkotások;
● hogy a szakszervezeteknek a távlati célok mellett min-

dig különös gonddal kell foglalkoznia a dolgozók napi ügyeivel;

● hogy az anyagi természetű érdekvédelem csak a szellemi érdekvédelemmel párosulva hozhat tartós eredményt;

● hogy a szakszervezeti munkának nyitottnak kell lennie a szakszervezeti demokrácia széles körű érvényesülésével;

● hogy a szakszervezeteknek mindig lépést kell tartania a fejlődéssel, serkentenie kell a kezdeményezőkészséget, vigyázva elért eredményeinkre;

● és ami a legfontosabb, hogy a szocialista társadalom léte az alapfeltétele az élet- és munkakörülmények javításának, a béke megőrzésének.

— Szakszervezetünk mai központi vezetősége ezeket a tanulságokat és egy nagyszűrésű ügy szolgálatát vette át elődeitől, és hagyja majd örökölni. Hozzájárul közben a maga gondolatnak, munkájának tégláit, épületeit, hogy mielőbb megvalósuljanak szocialista társadalomépítő céljaink.

A hosszan tartó tapsot sűrűn ismétlődő taps követte, amikor azok az alapító tagok, akik kezdetül szinte egyfolytában választott szakszervezeti tisztséget töltöttek be, s a mai napig is — többnyire már nyugdíjasként — a közösségért dolgoznak, főtítkáruktól átvették az erre az alkalomra készített emléklapokat.

Az ünnepi központi vezetőségi ülés szakszervezetünk elnökének Benke Gézájának zárásával ért véget. Az ünnepi bevezetésre, a rádiózás fejlesztésére, a televízióra stb. Jelentős eredmény az ötnapos munkahét, a kishivatalok szombati és vasárnapi zárva tartása, s újabb öröm, hogy ez évétől megvalósult a XI. kongresszusunk egyik kitűzött célja: megszűnt a napilapok vasárnapi megjelenése, és ezzel lehetővé vált, hogy több ezer becsületesen dolgozó kézbe kerüljön a vasárnapját pihenéssel töltse.

— Örömmel és tisztelettel köszöntöm a 40. születésnapját ünneplő szakszervezetünk itt megjelent valamennyi régi harcosát, köszöntöm szakszervezetünk mai vezetőit, tisztségviselőit. Igazán jó érzés volt hallani mai központi vezetőségi ülésünkön szakszervezetünk születéséről és arról a 40 esztendőről, amelynek során a Postások

Szakszervezete cselekvő részese volt a magyar szervezett munkásság szocializmust építő erőfeszítéseinek és méltó képviselője a postás dolgozók érdekeinek.

— Az elmúlt 40 esztendő óriási változást hozott az egész népünk, benne a postáság életében. Sorsunk alapjaiban megváltozott, eredményeink jelentősek, de az előttünk álló feladatok sem könnyűek, igen nehéz próbátétel elé állítják mindazokat, akik — mint a múltban, ma is — a szocialista építés útját kívánják járni, a ma tennivalóit politikai és gazdasági téren megoldani, akik ebben a helyzetben felelősek a mai kor postájának szolgálatáért, akiknek a postáságot erre mozgósítaniuk, egyúttal érdekeiket mindenkiel szemben védeniük kell.

— Az elmúlt négy évtizedben, különösen az első 15 évben, volt alkalmuk a szakszervezeti vezetőknek arra, hogy helytállásukról nagy politikai csatározásokban bizonyítsanak tegegyenek. Ez természetesen nem mindenkinek sikerült. De szakszervezetünk helytállt a legnehezebb időkben is, és munkatársait, amint akkor is, ma is segítik a postáságot a szocializmus útján egy békés, boldogabb jövő felé.

— Tudom, a mai tisztségviselőknek, a szakszervezet mai vezetőinek sincs könnyű dolguk. Az egész világ gazdasági forrongásban van, amely a különböző társadalmi és politikai rendszereket változtatásra kényszeríti. Adáz harc alakult ki a létért, az érvényesülésért, a fennmaradásért, a fejlődésért. Ennek hatása alól mi sem vonhatjuk ki teljesen magunkat. Mai gazdaságunk, a mi szocialista építő munkánk is korszerűsítésre, divatos szóval „átértékelésre” szorul. Ez az átértékelés azonban nem az eddig ismert szocializmusról a kapitalizmusra való visszaváltást jelenti, mint ahogy ezt sokan elképzelik. A szocializmus alapelveit, eredményeit meg kell őrizni, és azokból mindent megtartani, ami lényeges, politikai, erkölcsi és gazdasági téren egyaránt. De bátran változtatnunk kell ott, ahol arra szükség van, és ahol ez a változás meg is hozza a kívánt eredményt. Ebben a helyzetben, bizony, nehéz vezetni, nehéz a dolgozók érdekeit megvédeni, s velük a változta-

tások szükségességét megértetni, ugyanakkor a fölösleges változtatásoktól őket megóvni.

— Engedjék meg nekem, hogy ehhez az „átértékelési” folyamathoz egy-két gondolatot még hozzáfűzzek! Úgy látom, mostanában sokan úgy vélik, hogyha a múlt vagy a tegnapi értékeit lebecsülik, eredményeit elhallgatják, attól a ma vagy a holnap eredményei, értékei nagyobbak lesznek. Az ilyen szemlélet szerintem csak önbecsapás, teljesen hamis logika, a mai generáció félrevezetése, ami előre nem vezet. Sokan meg azt hiszik, hogy minden új ötlet, javaslat jobb, mint a mai gyakorlat, pedig ezt az élet sokszor megcáfolja, sőt nemegyszer kiderül, hogy az új csak a mai generációnak új, hogy azt a régiek már 20-30 vagy 40 évvel ezelőtt kipróbálták, és esetleg mint alkalmatlant félretették. Tehát nem minden új egyben üdvözlendő is, sőt az sem bizonyos, hogy új...

— Ahhoz, hogy ezekben a bonyolult kérdésekben könnyebben eligazodjunk a ma vezetői, tisztségviselői, azt javasolom, néha hallgassák meg döntésük előtt a régi harcosok tapasztalatait is, így talán kevesebb lesz a hibás döntés és az emberek felesleges zaklatása. Ebben a szakszervezet tisztségviselői nagy segítséget nyújthatnak.

— A régi harcosok nevében megköszönöm azt az örömet, amelyet azzal szereztek, hogy alkalmat adtak nekünk régi harcaink, munkánk és ezzel fiatalitásunk felidézésére, hogy egymással újra találkozhasunk.

— Engedjék meg befejezésül, hogy magamról is beszéljek még néhány mondatban. Felszabadulásunk után pártunk és a dolgozók bizalmát élvezve lehetőséget kaptam a szakszervezeti bizalmi megbízatástól a legmagasabb vezetői állásos betöltésére. Életem legnagyobb részét szakmai munkában töltöttem. De a felszabadulás után volt tizenhat esztendő, amikor hivatásos szakszervezeti munkásként képviselhettem a postásokat, majd az összes szervezett magyar dolgozók ügyét. Ez az időszak kitörölhetetlen nyomokat hagyott az életemben. Ekkor tanultam meg hinni és bízni az emberekben, ekkor tanultam meg szenvedélyesen keresni az igazságot, és soha el nem felejteni, hogy honnan jöttem, és kikért vagyok. Ezt jelentette nekem, és jelenti ma is a szakszervezeti mozgalom. De ezzel, úgy hiszem, nem állok egyedül.

— Ügyünk folytatásához, szép, de nehéz munkájukhoz valamennyiünknek sok hitet, nagyon jó erőt és egészséget kívánok. Mi, a szakszervezet veteránjai szeretnénk látni, megérni, és talán tapasztalatainkkal még segíteni is a magyar postáság felemelkedését, a Magyar Posta gyorsabb ütemű fejlesztését, a ma 40 éves postászsakszervezet további erősödését, fejlődését.

KITÜNTETÉSEK

A nemzetközi nőnap alkalmából a Szakszervezetek Országos Tanácsa a

Szakszervezeti Munkáért arany

fokozatú kitüntetést adta *Búza Pálné* szb-titkárnak (Szombathely 1 postahivatal), a

Szakszervezeti Munkáért ezüst

fokozatát kapta *Végh Ferencné* szb-tag (Krisztina Távbeszélő Üzem), *Szabó Ferencné* jszb-titkár (Dunaújváros 1 postahivatal).

A Magyar Posta Elnöke

Kiváló Munkáért

kitüntetést adományozott *Bíró Lászlóné* jszb-titkárnak (Pécs 14 postahivatal), *Borbándy Lászlóné* alapszervi instruktor (BUIVG-törzs), *Olexa Józsefné* propagandistának (Miskolci Postaigazgatóság),

Elnöki Dicséret-ben

részesítette *Kiss Dezsőné* tszb-, szvb-tagot (Soproni Postaigazgatóság), *Kiss Endréné* főbizalmi (Budapest 70 postahivatal), *Nagy Lajosné* bizalmi (Szentes 1 postahivatal), *Zéreczi Gáborné* szb-tagot (Posta Központi Járműtelep),

Elnöki Elismerés-ben

részesítette *Molnár Ferencné* tszb-tagot (Mezőtúr 1 postahivatal), *Szilágyi Imréné* szociálpolitikai albiztonság-vezetőt (RTV-törzs), *Újvári Lászlóné* közgazdasági bizottsági tagot (HTI belföldi távbeszélő központ).

A forradalmi ifjúsági napok alkalmából a Szakszervezetek Országos Tanácsa

Szakszervezeti Munkáért oklevelet

adományozott *Sztahura Lászlóné* politikai munkatár (Miskolci Postaigazgatóság), *Kegyes Ferenc* szb-elnöknek (Helyközi Távbeszélő Igazgatóság debreceni góczüzem).

A Magyar Posta elnöke

Elnöki Dicséret-ben

részesítette *Kovács Imréné* szb-tagot (Hajdú-Bihar megyei Távközlési Üzem), *Timár Lajos* tszb ifjúsági bizottság-vezetőt (Szegedi Postaigazgatóság),

Elnöki Elismerés-ben

részesítette *Toma Mihály* bizalmi (Budapest 78 postahivatal).

Tízszázalékos bérfejlesztés

A postás dolgozók bérhelyezte valamennyiünk előtt ismert. Köztudomású az is, hogy a Postások Szakszervezete az 1980-ban megtartott XI. kongresszusán határozatba foglalta: „Ahhoz, hogy a posta a VI. ötéves tervben meghatározott feladatokat végre tudja hajtani, el kell érni, hogy a dolgozók bére, keresete a gazdasági eredményekkel arányosan alakuljon, más ágazatok összehasonlítható munkaköreivel szembeni elmaradása mérséklődjön, összességében a postás dolgozók reálbére ne csökkenjen. Ehhez központi állami intézkedésre van szükség.”

Az azóta eltelt időszak alatt szakszervezetünk töretlenül szorgalmazta és nagy erőfeszítéseket tett az irányelv valóra váltásáért. A küzdelem nem volt könnyű. A népgazdaság helyzete — mint érezzük — az elmúlt évek alatt egyre nehezebbé vált, ami a postások jogos bérigényének teljesítési lehetőségét is akadályozta, késleltette.

1985-ben sincs módjuk az állami szerveknek arra, hogy egyszeri központi bérintézkedéssel oldják meg a posta bér-gondját. A bérlemaradás meg-

szüntetésére csak több lépcsőben kerülhet sor. Első lépésként 1985-ben a posta a keresetszabályozásba beépítve az 5,5 százalékos általános mértékben felül 2 százalékos adómentes többletbérfejlesztésre kapott lehetőséget.

Szakszervezetünk és a posta vezetői évek óta arra törekedtek, hogy a bérlemaradás önerős fejlesztéssel is mérséklődjön. Ehhez az anyagi fedezetet a postás dolgozók jobb, eredményesebb munkája teremtheti meg. E fejlesztési folyamat 1985-ben sem szakad meg. Az ez évi gazdálkodás eredménye, valamint a gazdálkodási előirányzat alapján további 2,5 százalékkal emelhető a keresetszínvonal.

A központi mértékkel együtt tehát 1985-ben a postás dolgozók keresete 10 százalékkal nő.

A bér postaszervek közötti felosztására csak március elején kerülhetett sor, ugyanis a belső szervezet korszerűsítése miatt a létszámmozgások felmérése, a bérszínvonal és a létszám megállapítására csak február végén volt mód.

A postaszervek belüli bérfejlesztés előkészítéséhez a szakmával közösen februárban bérpolitikai irányelveket adtunk ki. A szervek közötti elosztás mértékéről, arányairól pedig a március 5-i elnöki és a március 7-i elnökségi ülés döntött.

Bérpolitikai irányelvek

Az elnökség egyetértett a szakmai vezetőkkel abban, hogy növelni kell a középfokú postaszervek szerepét és lehetőségeit a belső bérfelosztásban. Ezért központi bérintézkedésre csak két területen került sor:

- a távbeszélő, a távíró berendezés- és hálózatfenntartás területén — mint tudjuk — 1985. február 1-vel, kísérleti jelleggel ösztönző bérrendszert vezettünk be. Amennyiben az ösztönző a kísérleti idő alatt — 1985 végéig — nem éri el a célját, akkor a rendszert visszavonjuk. Az ösztönző összesen 1,45 százalékos bérfejlesztést köt le, ez postaszerveknél — az érintett létszámtól függően 1,17 és 6,07 százalék között szóródik.

- A kollektív szerződés szabályozza a kishivatalok nyitva tartási idején kívüli érkező jára-

tok fogadásához kapcsolódó túlóraátalányt. Ennek összege 1976 óta nem változott. A dolgozók különböző fórumokon — indokoltan — az átalány emelését kérték. Az intézkedéssel az átalány mértéke több mint kétszeresére emelkedik. Az érdekelteket hét postaigazgatóság ennek fedezetére együttesen 0,24 százalékos bérfejlesztésben részesül.

A két központi intézkedés, valamint az 1984-es évközi pótlékemlések báziskiegészítése együtt 2 százalékos, a bérfejlesztés együttdét köti le.

A postaszervekre kötelező irányelvek a bérfelosztásnál:

● elsősorban a jobb, a több munkát végzők részesüljenek arányosan magasabb alapbér-emelésben. A bérelosztásban az eddiginél nagyobb önállóságot adjanak a végrehajtó egységek számára;

● vegyék figyelembe azt, hogy az új bértarifák alsó határait 1986. december 31-ig valamennyi dolgozónak el kell érnie. E célból már ebben az évben kell lépni. Elsősorban azoknak a dolgozóknak az alapbérét kell az alsó bérhatárra felemelni, akik azt munkaeredményük, munkakészségük alapján kiérdemelték;

● az 1985. évi árintézkedések részleges kompenzálására minden postás dolgozó kapjon legalább 50 forint alapbér-emelést, úgy, hogy az esedékes fokozati díjba, illetve a differenciálásból kapott bérfejlesztésbe ez beleértendő;

● alakítsanak ki saját hatáskörben olyan rendszert, amely elősegíti a szakmai és a képzettségi színvonal, a létszámösszetétel javítását. Ez a rendszer beépül a postaszerv függelékébe;

● vegyék számba, hogy az ellátási díjátalan új szabályozásának megjelenése után saját hatáskörben kell intézkedni azokról a dolgozókról, akiket az új szabályozás hátrányosan érint.

Ajánlás a belső bérpolitikához

A bér-gazdálkodás hatékonyabb tétele céljából szükséges minél szélesebb körben — ahol a feltételek adva vannak — kialakítani a teljesítményes bérformákat. A postaszervek e téren az előfeltételek megteremtésén túlmenően kezdeményezőbbek legyenek.

A megfelelő bérarányok kialakítása végett célszerű megvizsgálni — s szükség szerint kiemelten kezelni — a vezetőket, a termelés- és forgalomirányítókat, valamint a kvalifikált munkakörökben dolgozó értelmiségi szakembereket és szakmunkások bérét.

A postaszervek közötti bérfejlesztés

Az átszervezés következtében a középfokú postaszervek száma 22-re csökkent. A létszám-átcsoportosításokkal, a szervek összevonásával a középfokú postaszervek létszám-összetétele, bérstruktúrája megváltozott. A belső feszültségek a postaszervek jelzései alapján érzékelhetők, de kellő mélységű bérelemzés hiányában a valós helyzetet még nem ismerjük. Tudomásul kell azonban venni, hogy Budapestén egyes postaszerveknél olyan kritikussá vált a létszámihiány, ami már a szolgáltatás ellátását veszélyezteti.

Ebben a helyzetben olyan bérfejlesztési felosztás látszott a legcélszerűbbnek, ami a postaszervek jelenlegi bérarányait nem változtatja meg lényegesen, a legkritikusabb létszámihiánytúlsúlyú szerveknél azonban a szolgáltatást végző dolgozók körében valamivel magasabb bérfejlesztést tesz lehetővé.

Valamennyi postaszerv alapként — a bérpolitikai intézkedések nélkül — 7,87 százalékos kap. A fenti elvnek megfelelően a Budapesti Postaigazgatóság, a BUIVG, a TIG és a KTH kap kiemelt. Ennek mértéke 0,45 — 1,82 százalék között mozog.

Az alapbér-emeléseket január 1-i hatállyal kell végrehajtani, az áprilisi bérről számfejtve.

A Magyar Posta sok évre visszatekintve a legmagasabb bérfejlesztést 1985-ben hajtja végre. A fentiekben túl ez még azért is jelentős, mivel a postaszervek döntési hatáskörébe utalt bérfejlesztési arányok is magasabbak. Ezáltal a belső elosztásban megnő a postaszerv, ezen belül a bizalmi testületi ülés, s nem utolsósorban a bizalmi szerepe. Nagyobb a lehetőség különbségtételre a jól, a jobban és a kevésbé jól dolgozók között, s ezt felelősséggel a díjazásban is kifejezésre kell juttatni.

Tóth Pálné

Tervszerű gazdálkodás

A szakszervezetek és a SZOT költségvetési irányelveinek megvalósítását a SZOT elnöksége 1984 szeptemberében tárgyalta és hagyta jóvá. Úgy határozott, hogy az 1981-ben kialakított tervezési irányelvek — a szükségessé vált módosításokkal — a VI. ötéves terv időszakában végig érvényben maradnak.

Szakszervezetünk 1985. évi költségvetését elnökségünk a januári ülésen hagyta jóvá, s egyúttal minden szb feladatává tette — s egyben felkérte az szvb-eket —, hogy kiemelten ellenőrizzék a tagdíjbesorolásokat abból a célból, hogy azok az elnökség útmutatójában előírtaknak megfelelően történjenek. Az előző évek tervezési tapasztalatai azt igazolják, hogy az irányelvekben meghatározott célok reálisak, összességükben alkalmasak a politikai feladatok végrehajtásának az elősegítésére.

A tervszerű gazdálkodás egyik alapfeltétele a tagság mind szélesebb rétegeinek igényeit kifejező, a valós lehetőségekkel számoló költségvetés.

Ennek főbb követelményei:

- törekedni kell a feszített, de teljesíthető tagdíjbevételei terv készítésére, a szervezetségi szint és tagdíjbevételei készség megtartására, és azok lehetőség szerinti további növelésére;

- az anyagi eszközök segítségével a politikai feladatok zavartalan ellátását;

- a tervezésnél erőteljesebben vegyék figyelembe a szakszervezeti bizottságok döntési jogkörébe tartozó jóléti- és kulturális alapot;

- a feladatokat, a tevékenységi köröket, illetve a távlati célokat rangsorolják abból a szempontból is, hogy azokat fejleszteni kell-e, vagy szinten tartani, illetve csak visszafogottabban kell számításba venni;

- az igények és lehetőségek összhangját az ésszerű takarékossággal elvénél megtartásával kell kialakítani.

A tervezés és a gazdálkodás során törekedni kell a hagyományos szokásjogon alapuló — nőnap, gyermeknap, fenyőünnep, támogatása — felhasználások mérséklésére, hogy az így felszabaduló összegekből nagyobb mértékű lehessen a tagság szociális támogatása, az egyéb közhasznú, kulturális és sportigényeinek kielégítése. A tagdíjbevételek terhére elsősorban az intézményes segélyke-

ret, a nyugdíjasok rendkívüli segélyezését, a nagycsaládosokról való szociális gondoskodást, s hosszan tartó betegsége esetén az aktív keresők rendkívüli segélyezését valósítsák meg. Az aktív dolgozók egyéb segélyezéseit az üzemi segélykeretből fedezzék. Fontos, hogy a segélyezésről a tagság rendszeres tájékoztatást kapjon és gondoskodni kell arról, hogy ez a tevékenység is a tagság fokozottabb ellenőrzése mellett történjen.

Szakszervezeti bizottságaink költségvetései biztos bevételi forrásokra épülnek, a ráfordítási előirányzatok mértéktartó felhasználásokat, az egyes közösségek szociális, kulturális és sportigényeit tükrözik.

Az 1985. évi tervekben kitűnik mindaz, amit a már említett költségvetési irányelv tartalmaz. Az alapszervek jelentős része felmérte a költségvetés készítésénél a bevételként már elszámolt, s az 1985-ben felhasználható forgóalapok mértékét is. Kiadásai egy részét ezek az összegek fedezik. Az alap- és közpénzszervek, valamint a központi vezetőség apparátusának tervezett bevételei 8,2 százalékkal haladják meg az előző évi előirányzatot. A bevételek a háromnegyed része, 35,7 millió forint a tagdíjból ered.

Fegyelmet szorított tagdíj-gazdálkodásra kell törekedni, nagy gondot fordítva a tagdíjak tárgyhatározatára, a hátralékokat pedig lehetőleg felszámolni, illetve csökkenteni kell. A tagdíj-gazdálkodásra is ható tényező a szervezetségi szint javítása, a tervezett 97,9 százalékos arány elérése.

Szakszervezeti központi támogatás címén 1985-ben 3,17 millió forint szerepel az alapszervek bevételei terveiben. Ezt az összeget — ami az összes bevétel 15 százalékát teszi ki — a területi szakszervezeti bizottságok differenciált elosztása alapján, közvetlenül az alapszervek kapják.

A szakszervezeti bizottságok bevételei ebben az évben 1,1 millió forinttal haladják meg az előző évi összeget. Az elmúlt évinél nagyobb bevételek alapján a felhasználások is jelentősebb mértékben növekedhetnek. A szociális jellegű alapszervi költségek nagyobb részét az intézményes és rendkívüli segélyek összege adja. Ez összesen 6,7 millió forint.

Az intézményes segélyek meghatározott összegűek, a rendkívüli segélyek átlaga, a terv szerint 865 forint/fő. Az éves tagdíjbevételei tervhez viszonyított segélyezési arány az 1984. évi 18,6 százalékról 18,7 százalékra növekszik — de még mindig a bruttó tagdíj 20 százaléka alatt maradt.

Az alapszervek figyelmét a részükre készített útmutatókban, illetve különböző fórumokon rendszeresen felhívjuk, hogy a már korábban elfogadott elveket követve a rendkívüli segélyeknél jobban differenciáljanak, a valóban rászorulókat részesítve, és nagyobb összegű segélyeket adjanak.

Az egyéb szociális felhasználások előirányzata 34 000 forinttal marad el az elmúlt évitől. A szociális felhasználás első sorban a nyugdíjas szakszervezeti tagok részére, valamint gyermekünnepekre, szociális rendezvényekre tervezik. Kérjük alapszervezeteinket, hogy e felhasználási keretnél is különös figyelemmel, körültekintéssel tervezék a nyugdíjas szakszervezeti tagokkal összefüggő kiadásait (búcsúztató, találkozó stb.).

A szociális célú ráfordítás az összes alapszervezeti felhasználásnak mintegy 50 százaléka.

1985-ben a kulturális kiadások terve az előző évi előirányzathoz képest megközelítően 3 százalékkal csökkent. Ennek ellenére a könyvtárakra vonatkozó előirányzat ez évben is emelkedik valamelyest. Kulturális célokra az összes alapszervezeti felhasználások 16,8 százalékát irányozták elő a bizottságok. A sporttal kapcsolatos alapszervi felhasználási előirányzat az elmúlt évihez viszonyítva 65 000 forintos emelkedést mutat. Részarányát tekintve a sportcélú kiadások hányada 4,2 százalék.

Az összesített költségvetés adataiból kitűnik, hogy a szakszervezeti szervek által kezelt összeg évről évre növekszik. A bruttó tagdíjbevétele 50 százalékkal alapszervek gazdálkodnak.

Az alapszervek jól szervezett, összehangolt — a pénzügyi fegyelmet is betartó — munkáján múlik, hogy a rendelkezésükre álló anyagi eszközökkel hogyan gazdálkodnak, a szakszervezeti célok megvalósítása és a postás dolgozók érdekeinek képviselésében.

Machács Jánosné

Á/ts

Mindent a gyerekekért

Akár ezt a fenti mondatot is választanánk mottóként a postás óvodák és bölcsődék brigádmozgalmának tagjai. Ha pedig az egyes ovikat és bölcsiket nézzük, úgy is mondhatnánk: mindenki a gyerekekért. Hiszen valamennyi postás-gyermekintézményben működik a brigádmozgalmak, és ezeknek a munkahelyi kollektívának az ott dolgozók közül bárki tagja lehet; a dajka és a szakácsnő, a takarító és a vezető óvónő is. A hangsúly a közösségben és a közösségért végzett munkán van.

A Posta Szociális Hivatalban befejeződött az 1984-es év brigádmozgalmának értékelése. Eredményét február 18-án hirdették ki, majd a brigádok megjelent képviselői döntöttek az értékelőbizottság javaslatai felől; milyen díjakat és jutalmakat kapjanak az egyes kollektívák az április 4-i ünnepségen?

Az itt megszavazott kitüntető címeknek külön jelentőségük van. Korántsem véletlen, hogy a brigádokról szólva mindeddig nem szerepelt a szó előtt semmiféle jelző. A legtöbbször

kat, a rengeteg filcbábút és figurát a szekrények polcain, a bábafalt és a faliszőnyegeket. Épp ez a már mindenütt megszokott látvány jelzi, hogy gyermekeink valóban második otthonukra találhatnak az óvodában vagy a bölcsődében.

Nem is tudjuk másként elképzelni. Pedig mindezt nem valamiféle dekorációs műhelytől kapták az egységek, úgy mond „hivatalból” vagy „központilag”, hanem a munkahelyi kollektívák hozták létre. Önként, társadalmi munkában, brigádvállalásként. De ez még talán hobbynak, kedvtelésnek tűnhet.

Az viszont már komoly, kétkézi munka eredménye, hogy a szülők és gyermekek egyaránt bizonyosra vehetik: jó időben az apróságok naphosszat tiszta, virágsorokkal körülvett, rendezett kertben játszhatnak. Birtokba vehetik a gyepen felállított játékokat, babaházat, vagy éppen karikázhatnak a KRESZ-parkban. Ehhez bizony meg kellett fogni az ást, a gerblye nyelét, a fűrészt, a mázólcsetet.

munkahely dolgozói közt kialakult kapcsolat minősége nemcsak az öntudat függvénye, hiszen a dolog legtöbbször a szükséggel kezdődik. Amolyan „magad” uram, ha szolgád nincsen — módra. De a kezdeményezés, a rendkívüli munkák felvállalásának érdeme mindenekelőtt a brigádoké.

S úgy van ez a „szakma” berkein belül is: mindenhol állandó napirendi pont a nevelői munka színvonalának emelése, a gyermekek foglalkoztatási körének bővítése. Az óvodai és bölcsődéi dolgozók részére meghirdetett vers- és prózamondó versenyek, a budapesti bábofesztivál megannyi lehetősége a fejlődésre. És az óvónő képzettsége, képessége arra, hogy készségeit magabiztosan alkalmazni tudja, ez végső soron a gondjaira bízott gyermekek érdeke.

Régi igazság; ha az ember többet vállal, többet is bír. És az olykor kiütköző fáradtság ellenére, menet közben megszületik a jókedv, az önként vállalt, közös munka öröme is. Jó példa erre a gárdonyi camping ideynyitást előtti rendbehozatala. A szociális ellátási osztály felhívására igazi vidám csapatmunka színhelye volt a tóparti sátozó.

Gyakran van úgy az ember: jobb, ha maga kezd hozzá a munkához, mintha másokra vár. Nos, a postás óvodák és bölcsődék dolgozói sok mindenben nem vártak másokra. A saját kezük munkáját érezték a legbiztosabb garanciának arra, hogy amire szükség van, időben elkészül, és olyan lesz, amilyennek elképzeltek. Elvégzett munkájuk pedig olyan, amelyre joggal lehetnek büszkéek, akár azért, mert az összeszokottabbá tette a munkahelyi együttest, akár azért, mert végtére is a kisisként tették, amit tettek.

Hazánk felszabadulásának 40. évfordulója tiszteletére rendezendő ünnepségen a brigádvezetők átvehetik a munkájuk elismerését jelző dokumentumokat és jutalmakat. De a gyermekek dicsérete sem megveendő jutalom: az óvónénikre, a dajkákra sugárzott mosoly.

Pintér Károly

Jólesik dolgozni a közösségért

Egyszerű, takaros kis ház, kívül a főváros forgatagán. Csöndjét csak a munkába vagy hazafelé igyekvő szomszédok zavarják, nyáron feltehetően a madárcsicsergés, most télen pedig a hóesés vagy a szél. És bent, a ragyogó tiszta, barátságos szobában az öreg óra meg-hitt ketyegése... no meg a telefon csöngése. Ez bizony gyakran szól, a házigazdát, Kócián Andrást hívják, keresik.

Egy zímankós téli délelőtti ke-restem fel Bandi bácsit. Bele-kezdünk a beszélgetésbe. Fele-sége, aki éppen a közértből jött, halk mozdulatokkal illatos ká-vét tett az asztalra, s azután

hármában folytattuk a vissza-emlékezést a munkában eltelt évtizedekre, a sikerekre és gondokra, arra a korszakra, amely számára az életet teljessé tette.

A Postások Szakszervezetében nagyon sokan ismerik a ne-vét. A mozgalomban végzett te-vékenységet sokan tudják, s még a legifjabbak számára sem ismeretlen, hiszen ma is a köz-ponti vezetőség aktív tagja és alelnöke. Ifjúkora, pályakezde-t azonban olyan történet, ame-lyet érdemes bemutatni a mai generációnak.

— Hogyan is volt? ...

— Amikor az iskoláimat be-fejeztem, 1925-ben villanyszerelőtanonc lettem. Különböző he-lyeken dolgoztam, s segéd ko-romban bekapcsolódtam a va-sasszakszervezet munkájába. A postához mint táviridamun-kás kerültem, 1932-ben, hosszú munkanélküliség után. S aztán,

mert ott sem volt munka, a for-galomnál folytattam: levélkéz-besítő, csomagkézbesítő lettem.

A felszabadulás hetei ebben a családi házban érték, ahol ma is lakik. Akkor lépett be a Szociáldemokrata Pártba, s bevá-lasztották a pestújhelyi képviselő testületbe az első választáso-ron. S itt alakította meg bará-taival, a helybeli ifjúságunkkal a szakszervezet helyi cso-portját.

— Köz munkára hívtak ben-nünket. Emlékszem, akkor is nagy hidegek voltak, a villany-drótokat szedtük ki a hóból, jégből. Nem messze tőlünk van egy kórház, az akkor tele volt sebesültekkel, meg kellett te-rementünk az áramellátás lehe-tőségeit, ehhez kellek a dró-tok.

Munkahelyén, a 70-es posta-hivatalban a romeltakarításban vett részt, mint az üzemi bizott-ság tagja, majd vezetője. S ami-kor összevonták a Keleti pályau-dvarnál levő nagy hivatalokat, akkor alakult meg a szakszer-vezeti bizottság, s ennek ő lett a vezetője. A pártszervezet javas-latára jelölték 1949-ben, s két-ezer szakszervezeti tag választotta meg titkárává Kócián Andrást. S abban az évben lett a szakszervezet központi veze-tőségének is tagja, amely tisz-tiséget a mai napig is betölti.

— Akkor természetesen má-sok voltak a gondjaink — emlé-kezik vissza ezekre az időkre. Az emberek lelkesek voltak, mindenkit mozgósítani lehetett. A Keleti Posta kultúracsoportha például olyan nagyszerűen ösz-szevbuvalódott, hogy több dí-jat is nyertünk a táncszínpad, a színjátszó csoporttal. Emlék-szem a munkatársaimra, Ko-vács Bélánéra, a szociálpoliti-kai ügyek intézőjére és Kovács József-re — rendkívül lelkes se-gítői voltak a munkának. Dol-gozóink gyerekeit csoportosan vittük Balatonszabadi-ba nyaralni... S a munkából minden-ki igyekezett a lehető legjobban kivenni a részét. A 70-es hivatal tizenháromszor lett élűzem, s amikor csak hívnak, megyek.

Amikor elkészültek tőlük, ki-kísérnek a havas udvaron a kertkapuba. Ahogy elbúcsú-zom, visszapillantok. Kis tábla ragyog a kerítésen: Tiszta ud-var, rendes ház... Rác Judit

Az 1956-os események után — bár a legnehezebb napokban is mindenki a helyén maradt — az emberek gondolkodásmódja változott. S neki, mint a szak-

szervezeti bizottság titkáranak mindig meg kellett találnia a hangot mindenkivel, részt kellett vennie a változó gazdasági környezethez való alkalmazko-dás csöppet sem könnyű társa-dalmi folyamatában, meggyő-zni, felvilágosítani az embereket, védeni a dolgozók és a vállalat olykor ellentétes érdekeit.

— En azt hiszem, azért sike-rült megtalálnom a közös nyel-vet mindenkivel, mert ilyen a természetem. Nem tudnék olyan embert említeni, akivel egy hétig haragban lettem vol-na. A pontosság és a rend volt mindig az alapelveim, s erről akartam mindenkit meggyőzni — a legtöbbször sikerrel.

— A 70-es hivatalból a Bu-dapesti Hírlapterjesztő Üzem-hez került személyzeti vezető-nek, majd üzemvezető lett. A munka mellett rengeteg ta-nulás, s olykor a betegség, és is-mét munka — így teltek Bandi bácsi számára az évek. 1965-ben saját kérésére nyug-díjba ment.

— Hogyan telnek most a na-pok?

— Csöppet sem unalmasan. Van egy erdő a közelünkben, oda járunk kirándulni, vagy a budai hegyekre. A fiam elekt-romérnök a Chinoiban, a me-nyem muzeológus — egyéb-ként rá is nagyon büszkék va-gyunk, a múzeumok nemzetköz-i szervezete elnökségének a tagja. Hogy minek örülök a leg-jobbban? Annak, hogy végre úgy érzem, egészséges vagyok, s annak, hogy a mozgalmi mun-kában a mai napig részt tudok venni. Minden fejlődés, előrelépés, ami a postások körülmé-nyeit javítja, számomra igazi örömet jelent. Boldog vagyok, ha ismerősökkel találkozom, jó velük beszélgetni.

— Nagyon büszke vagyok arra, hogy hetven éves koromra megkaptam a Munka Érdem-rend arany fokozatát, hogy a szakszervezet vezetősége nem feledkezett meg rólam. Szíve-sen veszek részt, amíg tudok — remélem még sokáig — a köz-ponti vezetőség munkájában, s amikor csak hívnak, megyek.

Amikor elkészültek tőlük, ki-kísérnek a havas udvaron a kertkapuba. Ahogy elbúcsú-zom, visszapillantok. Kis tábla ragyog a kerítésen: Tiszta ud-var, rendes ház... Rác Judit

Három postás meg egy fél

Kis község Győr-Sopron me-gyében Babót, így aztán már a falu legelején abban reményke-dem: mindenki tudja, hogy eb-ben a pillanatban merre jár a postás. Legelső alkalmi ismerő-söm egy vitéznek való. Hat-hét esztendő há lehet a legényke, tőle kérdezem:

— Nem láttad a postást?
— Melyiket? — kérdez visz-sza.

No, ez meglep...
— Hogy-hogy melyiket...? Hány postás van ebben a kicsi faluban...?

— Négy. Négy postás van: a nagyapám és a nagymamám, és az anyukám, és én... — mondja büszkén, aztán gyorsan kiigazítja. — És én is segítők, ha kell. Az nagyon érdekes. Amikor mi megérkezünk, min-denki örül, és azt kiabálja: „Mit hozott postás bácsi...? Vagy azt: mit hozott postás néni...?” Mert mindig viszünk valamit. Levelet, újságot, pénzt...

Bandukolunk a faluban. Már a kanyarban feltűnik, hogy ap-ró épület hivalkodik a Fő utcán. Igen, a Fő utcán. És hivalkodik! Nem sorban áll, mint a normá-lis házak, hanem csak úgy, oda-pottyantva a gyalogjárásra. Senki nem tudja, hányas a ház száma, mert a babóti posta csak amolyan ideiglenes. A mutatós konténer mégis egy ideig még idegenforgalmi érdekesség lesz a faluban. Pontosan addig,

amíg a vele szemben álló régi épületet át nem alakítják kicsi, de mutatós és legfőképpen kor-szerű postaépületté. Szép lesz és jó meleg. Konténerpostások-ra ráfér, mert télen, bizony majd megfagytak a nagy hideg-ben. Hogy kik a konténerpostá-sok? Kocsis György, Kocsis Györgyné és Csonka Tamásné született Kocsis Klára, no és a kisegítő: Kocsis Tamáska.

A szomszédos iskolából eb-ben a pillanatban rohannak ki a kis nebulók. Első, második osztályosok lehetnek és ezt kiál-tozzák:

— „Kacsálábon forgó vár, ez a posta miénk már...! — aztán a verses rigmusra rohannak kö-rülötte körbe-körbe... Kerge-tőznek, fogócskázna. Amikor kicsit tágtanak, szóhoz jutunk, és Csonka Tamásné, a „postás-kisasszony” úgy beszél az ap-rócska posta nagy gazdaságá-ról, mintha az övé lenne:

— Öröm nekem, hogy meg-bíznak a postában az emberek. Sok pénzt őriztetnek. A taka-rékban csaknem harmincmillió forint van. Szép összeg. Ponto-san jelzi a lakók szorgalmát és takarékságát. Aztán nemcsak dolgozni, de művelődni is sze-retnék a mieink. Csaknem hét-száz újságot járatnak. Ebből lát-szik: érdeklő őket a falu, a me-gye, az ország, a világ sorsa. Így jó ez. A havi pénzforgal-munk több mint hatmillió fo-

rint. Elfogy hatszáz lottó, száz totó, sok bélyeg és képeslap. Havi hétszáz induló, illetve ér-kező telefonunk van. Levelet havonta nyolcszázat visz el az autó, de az érkező levél ennél jóval több: kétezer. Tudom pon-tosan, mert jegyzem.

— Tessék, Magdi néni, mit adhatok? — kérdi az ablakon át.

— Három kétförintos bélye-gét, egy levélborítékot, meg ar-ra kérlek Klárikám, töltsd ki nekem ezt a csekket. Rossz a szemem, rossz a kezem, meg aztán írni sem tudok már szé-pen...

A Közlekedéstudományi Egyesület postai és távközlési tagozatának április havi programja

Április 11. (csütörtök), 15 óra, VI. Nép-köztársaság útja 3. Mészáros Jó-zsef: Távközlési központok kábel-be-vezetésének tervezése.

Április 16. (kedd), 15 óra, VI. Nép-köztársaság útja 3. Czeiner Antal: Elő-rejelzés a megbízhatóság és haszná-lhatóság területén. (A CCITT eredmé-nyei és a Magyar Posta tervei)

Április 17. (szerda), 15 óra, VI. Nép-köztársaság útja 3. Pfejter Sándor: A kábeltelevíziós rendszerek fejlődési irányai.

Április 18. (csütörtök), 15 óra, VI. Nép-köztársaság útja 3. Jankovics Zoltán: Távközlési hálózatok túlfeszül-tés-védelmének időszzerű kérdése.

Április 23. (kedd), 15 óra, VI. Nép-köztársaság útja 3. Páll Árpád: Új elektronikus alközpontok telepíté-sének tervezési kérdései.

Április 24. (szerda), 15 óra, VI. Nép-köztársaság útja 3. Fábics Miklós: El-képzelések és törekvések az egységes postahivatali arculat kialakítására.

Április 25. (csütörtök), 15 óra, VI. Nép-köztársaság útja 3. Bartha Attila: A tévé 1. és a tévé 2. átjátszóadó-háló-zat fejlesztésének aktuális kérdései.

Azt tette, amit elvártak tőle

A Postások Szakszervezete 40 évvel ezelőtti megalakulásának tévőleges résztvevői közül való **Dénes Piroska**, aki egész életére elkötelezte magát a szakszervezeti mozgalomnak.

Még ma is a szakszervezet nyugdíjasbizottságának vezetője tagjaként dolgozik. Amikor munkájáról, a mozgalomban eltöltött évekről és a 40 évvel ezelőtti eseményekről kérdeztem, igyekezett szerényen azzal elhárítani, hogy nincs semmi különösebb érdeme, hiszen csak azt tette, amit a kommunista párt várt és kért tőle; végezte, amit a postás dolgozók érdekvédelmi szervezete rábízott. A szó legnemesebb értelmében szolgálatot teljesített.

— Szakképzettségem nem volt, ezért csak kisegítő lehettem 1930-ban a postamester mellett Sajóvámoson, a szülőfalumban — emlékezik. — Szűkös idők jártak akkor, így annak a két pengőnek is örültem, amit havonta üzem juttatott nekem. Négy év elteltével aztán elvégezhettem a postakádó tanfolyamot Debrecenben. A környék több kisebb-nagyobb településének postahivatalában dolgoztam, míg végül Miskolcon kaptam állást. Ekkor már javában dúlt a II. világháború.

— Sohasem felejttem el 1943 februárját. A csomagfelvételnél teljesítettem szolgálatot, amikor egy nő jött, és sírva kért, hogy a munkaszolgálatba hurcolt hozzátartozójának szánt csomagot vegyem föl. A régi postás dolgozók bizonyára emlékeznek

még arra, hogy aki a munkaszolgálatosok itthon maradt rokonaitól postai küldeményt vett föl, az az állását kockáztatta. De nekem annyira megesett a szívem a könyörgő asszonyon, hogy a saját nevem alatt végül is felvettem a csomagot. Az ukrainai első hadtest jelentett föl engem a postánál, azonnal jött a rovincsbiztos, megbízhatatlannak bélyegezték, ezért elbocsátottak.

Az állás nélkül maradt Dénes Piroska alkalmi munka reményében a fővárosba jött dolgozni. Megfordult Csepelen is, ahol akkor a mai Csepel Művekben vasesztergályosként dolgozó **Katona Antalt** megismerte. Az ő révén kapcsolódott be az illegálisban lévő kommunista párt munkájába.

— Addigi életem legszebb napja volt, amikor a főváros ostroma után a pincéből feljöttem és megpillantottam az első szovjet katonát. Akkor már tudtam, hogy nemcsak a békét, hanem a szabadságot is elhozták nekem, nekünk, a magyar népnek.

De Dénes Piroska azt is tudta, hogy a béke és a szabadság megőrzéséért tenni is kell. Napokon belül jelentkezett a vezérigazgatóságon, hogy dolgozhasson. A háború okozta sebet kellett akkor gyógyítani, az ország lakossága egyemberként látott a romeltakarításhoz; ebből ő is kivette a részét. De szíve visszahúzza szülőföldjére, ezért Miskolcra ment, hogy a továbbiakban az ottani postahivatalban tevékenykedjen, hasznosítva az illegálisban tanultakat. Ekkor lépett be a kommunista pártba is ahol azt a feladatot kapta két társával, **Borbély Istvánnal** és **Simon Gáborral**, hogy kezdjék el a párt szervezését. A megalakuló miskolci pártszervezettől kapott utasítás értelmében agitált, amelynek kezdetben párttitkára is volt.

— Nagy zavar uralkodott akkor az emberek fejében. A postás dolgozók pedig meglehetősen bizalmatlanok voltak. Ennek ellenére egyre több és több dolgozó értette meg, hogy mi a fejlődés útja. Ahogy teltek a hetek, hónapok, mind többen kapcsolódtak be a pártmunkába, különösen a fiatalok közül. Ekkor

kor ismertem meg **Csáki Lászlót** is, aki az erősítő állomás fiatal postaműszerésze volt, és akit aztán én magam ajánlottam a pártban végzett lelkiismeretes, lelkes munkája alapján a tagok sorába. Az igazgatóság műszaki területén aztán ő szervezett, agitált a továbbiakban.

Az 1945-ben megalakuló Postások Szakszervezetének igyekeztek minél nagyobb számban megnyerni a postásokat, főként a kommunista párt tagjait. Fontos volt ez, hiszen a hatalmi harc még nem dőlt el. Céljuk az volt, hogy a szervezett munkások a kommunista pártot erősítsék.

— 1947-ben központi pártiskolára küldtek, majd ennek elvégzése után 1948 májusában Budapestre helyezték dolgozni. Az a kitüntetés ért, hogy az országos postás pártszervezetben pártmunkás lehettem, majd a vezérigazgatóság oktatási osztályán tanfolyamokat szerveztem. A felszabadulást követően ezek voltak az első olyan postatiszti tanfolyamok, amelyeken a szakmai oktatás mellett politikai is folyt.

Dénes Piroska életében 1953 szomorú év volt. Egy sikertelen szemműtét következtében rokkantnyugdíjas lett. De őt ez sem gátolta abban, hogy a mozgalmi munkát folytassa. Az 1956-os események után az első között lépett a kommunista pártba, és ismét ott dolgozott a szervezők között. Rövidesen a Postások Szakszervezete nyugdíjasbizottságának tagjai közé választják, ahol vezetőségi tag lett. Azóta is e területen dolgozik, fáradhatatlanul. Olyan feladatot kapott, amelynek megoldásához a legmélyebb emberismeretre van szükség. 10 éve a segélyezési bizottság vezetője. Munkatársaival: **Bánhegyi Istvánnal**, **Kiss Jánosnéval**, **Radóczy Sándorral** és **Skultéti Antallal** igyekeznek hathatós segítséget adni a rászoruló nyugdíjas postásoknak.

Dénes Piroska a pártban végzett munkásságáért megkapta a Szocialista Hazáért Érdemrendet, a Szakszervezeti Munkáért érmét, majd 1973-ban arany fokozatát: 1970. április 4-én pedig a Felszabadulási Jubileumi Emlékérmét.

Czeplédi Cecília

a konténerbe. A gond, a felelősség, a másoknak szerzett öröm hazajön velünk a lakásba... Nicsak, itt van édesapám... — mondja boldogan, és hogy ő ismét a közösségé lehessen, az édesapját faggatom:

— **Miért lett postás, és miért cipeli naponta a húsz-huszonöt, harminckilós táskát?** — kérdeztem tőle is.

— Az kérem semmi, az a pár kiló — mondja olyan méltósággal, akárha ő maga volna a walesi herceg. — Birtam én jóval többet is, valamikor régen. Napszámos voltam. Famunkás, itt nem messze, a faluhelyi erdőben. Aztán ahogy telt az idő, inkább emberek közé vágytam. Huszonöt éves voltam akkor. A lelkem szüksége hozott ide a faluba. A szülőfalumba — mondja nyomatékkal. — Mert én és a családom már vagy ezer éve itt élünk. Ismerek minden fát, minden bokrot. A szüleim is itt éltek. Igaz, más földjét taposták, hogy megkeressék három éhes gyereknek a kenyeret. Itt volt az ősi házunk. Amolyan szegényes kis kúria, háromszáz négyszögölön egyszoba-konyha házikó. Sokat éhezünk... Aztán a mi szegénységünk a világ legszomorúbb szegénysége lett. Előbb az édesapám, aztán az édesanyám hagyott el minket. Akkoriban kis cipőben járt még az orvostudomány. Így aztán én tizenegy éves korom óta a magam lábán állok. Ma is szegény vagyok, de boldog, elégedett. Van egy házikónk: három szoba összkomfort. Központi fűtéssel. Szép épület — a régi kú-

ria helyén áll. Senkitől nem kaptunk semmi segítséget. Minden, az ég világon minden a magunk erejéből van.

Szép és boldog otthon. Én négyszobásnak mondanám, hiszen maga az étkező is jóval nagyobb, mint egy komótosabb városi lakás kisházja.

— Gazdaságunkhoz tartozik még két lányunk, Klára és Margit. Ikergyermekek — mondja a büszke apa, aztán még büszkébben teszi hozzá: — És itt van ugye a negyedik postás: Tamáska. Margit lányom üzemmérnök, a férje is az. Klárikám meg Sopronban, a Postaforgalmi Szakközépiskolában végzett. Ők tanulhattak. Én nem. Nekem meg maradtak a könyvek. Nagyon szeretek olvasni. És maradt a kert. Azt is szeretem nagyon.

A büszke nagyapa délceg fiatalember. Mindössze ötvenkét éves.

Felesége Margit mama csendes, mosolygós kézbesítő. Ő látja el étellel, itallal a családot. Ő a takarítónő, a mosónő, a bevásárló, az állatok gondozója, a család szelíd napugara, aki tegnap ünnepelte 50. születésnapját. A nagymama csupa magyáros, egyszerű ételt készít, túrós rétest, burgonyás pogácsát, ízes palacsintát, gőzölög, bolondító illatú buktát... Hét-köznapieit közöri sorolja a rántott húst és a rántott csirkét is. A sok étel közül egyet emel ki, egynek szentel több időt az átlagosnál, a babóti specialitásnak: a tejfőlés babnak.

— **Nocsak, hogyan készült?** — Ő, egészen egyszerű.

A pécsei fotószakkör felzabudulási pályázatának I. díjas felvételei. Szendrő László: Felszabudulási emlékmű, illetve Minaret

Családias légkörben

A KHI-ban igen hangulatos nyugdíjas-találkozót tartottak a Dandár utcában lévő telephelyen.

Hangulatos magnózene, 3 hosszú asztal, 62 főre szorgos kezek által terítve. Családias légkörben éreztük magunkat. Minden dicséret a nyugdíjas-találkozó gondolatának megvalósításáért.

Menkő András kedves köszöntő szavakkal mondta el, hogy egy meghitt, családias hangulatú találkozót akartak a részleg nyugdíjasainak tartani. Ez sikerült is.

Kövesdi Ferencné igazgató is látható örömmel vett részt a találkozón, sok részletre kitérő tájékoztatást adott a KHI munkájáról és terveiről.

Késő este volt, amikor a táncos, vidám, jó hangulatú ott hagytuk és egy nagyon jól sikerült este élményével tértünk haza.

Köszönet, hogy gondoltak ránk.

Skultéti Antal

A száraz babot sós vízben, két gerezd fokhagymával megfőzzük. Amikor elkészült, tejfőléssal habarásztunk hozzá. Egyet-kettőt rotytatunk, és már kész is. Ez azonban így még nem speciális babóti étel. Majd csak akkor lesz, ha aszalt szilvát adunk hozzá. Ez pedig úgy készül, hogy az aszalt szilvát, tizenöt-husz dekát, cukros szirupban jól megfőzzük, és ezt így, szilvával együtt hozzáadjuk a babkészítményhez. Nos, így kész a babóti szilvás bab. Igen finom. Majd meglátja. Készítse csak el!

Úgy lesz. Amíg beszélgetünk a postás papa-nagypapa kettőt fordult és magát kifújta az újabb küldeményekért visszatért a főhazállásra, a konténerpostára. Derűs, jókedvű.

— **Honnan az örökös nyájassága, barátságossága?**

A szívére mutat:

Innen belülről. Szeretem azt, amit csinállok. Szeretem az embereket. Engem mindenki vár. Engem mindenki szeret. Én családtag vagyok az egész faluban. Pedig sokat várnak tőlem. A postás legyen udvarias, szolgálatkész, legyen pontos, tudjon mindenről, de ne tudjon semmiről: őrizze a mások titkát; számoljon jól és legyen mindenben, mindenütt gyors... pedig egyre nehezebb. Az embert előbb-utóbb megviszi az idő meg a fáradtság, mert nekem huszonhét év után már sok ezer kilométer van a lábamban...

Sindulár Anna

Emlékezés 1945-re

A Központi Hírlap Iroda postahivatali terjesztési osztályán dolgozó Kun Béla szocialista brigád fővárosunk felszabadulásának méltó megemlékezése céljából jól sikerült kiállítást rendezett.

A hivatal dolgozói képeken, valamint szöveges, tájékoztató tablókön keresztül ismerhették

meg Budapest 40 év alatt elért eredményeit.

A bemutatott anyag alapján a fiatalabb dolgozók is láthatták, olvashatták a korabeli dokumentumokból, hogy a romokból 40 alatt társadalmunk felépítette hazánk szocialista fővárosát, Budapestet.

Kovács István

Minden hónapban találkozunk

Az egész világon meghoszabodott az átlagéletkor, ez hazánkban is természetes. Ma, amikor hazánk lakosságának több mint 20 százaléka nyugdíjas, nem közömbös, hogy kétmillió embernek milyen a helyzete, a gondolkodása, a kapcsolata és helye a kis közösségben, a családban és a nagy közösségben, a társadalomban.

Meggyőződés, hogy a kétmillió nyugdíjas társadalmi helyzete, bevonása a közösségbe, kihat a családjára és közvetve az egész társadalomra. Sok válságos időszak van egy ember életében: iskola, hivatás, szakmaválasztás, elhelyezkedés, házasság, egy életforma vagy egy életcél elérése. Nagy változás az ember életében a nyugdíjas korhatár elérése is, a megszokott kollektívából való kiszakadás. Sok ember készül erre az időre, de van aki alkatánál, vagy családi körülményei miatt nehéz helyzetbe jut és egyedül marad. Ez főleg az egyedülállóknál, a csonka házasságoknál fordul elő. Az együtt megélt békés öregség kevés párnak adatik meg. A ki- rőppent és új életet élő fiatalok szeretik a szüleiket, gondoskodnak róluk, de napi elfoglaltságuk és a két generáció közti gondolkodásbeli különbség természetesen érezhető.

Ezért úgy gondoljuk, indokolt volt nálunk is Szekszárdon az 1-es hivatal szakszervezeti bizottságának az elképzelése: nyugdíjasklubot alakítunk. Azóta havonta mindig találkozunk, együtt szórakozunk és jól érezzük magunkat együtt. Különböző előadásokat hallgatunk meg; tudományos, szakmai egészségügyi előadások, filmvetítések, kézimunka, kártya,

sakk, baráti beszélgetések teszik színese és változatosá a közösségünket.

A 11 tagú vezetőség segíti munkánkat és a szórakozás mellé úgy épít be a tudatformálást, az ismeretszerzést, hogy az ne kényszer legyen. A kezdet, nem tagadom nehéz volt, hiszen semmilyen gyakorlatunk nem volt, mindent magunknak kellett megkeresni és kitalálni. Igaz, a Pécsei Posta-igazgatóságon működő postás klub elnöke, **dr. Csiki László** személyesen eljött hozzánk és tanácsokkal segített, átadta tapasztalatait.

Először kevesen voltunk, de most már mind többen látogatják összejöveteleinket. Programjainkat negyedévre ütemezzük be, s azt felbontva, havi terv alapján végezzük munkánkat, amit minden szaktársnak megküldünk. Kirándulásokat is szervezünk a szakszervezeti bizottsággal közösen és külön is. Tavaly például 52 nyugdíjas szaktárs vett részt (Keszthely—Hévíz—Zalakaros—Bükfürdő—Szombathely—Esztergom—Budapest) túrán. Ezek a közös programok bővítik ismereteinket hazánk szépségeiről.

Arra törekszünk mindig, hogy a klub a második otthonunk legyen a szaktársainknak és mindig várják a találkozásokat. Az idők során szoros baráti kapcsolatok alakultak ki, amiket ápolunk kell. Megszoktuk és igényeljük is a szépet, a művészt, az emberit. A belső nyugalom, a sok élmény, a szépség, a szórakozások, utazások kitöltik szabad időnket és kiegyensúlyozottá teszik, megszépítik nyugdíjaséinket.

Horváth Mihály

Igény a szépre

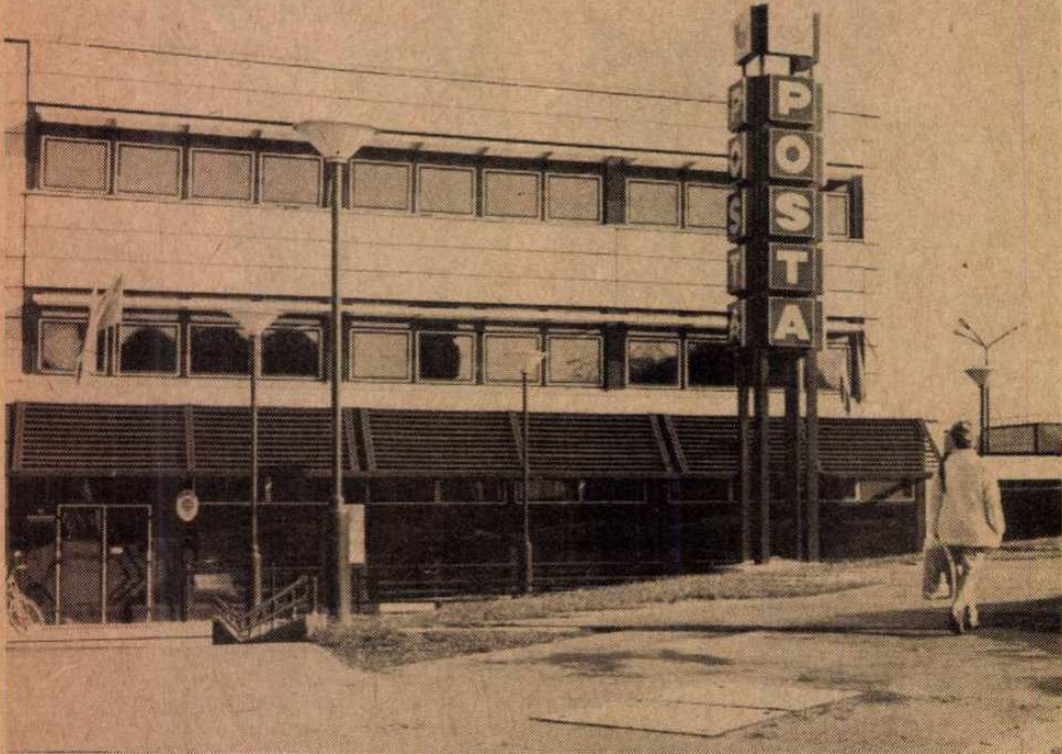
Hobbikiállítás nyílt hazánk felszabadulásának 40. évfordulója alkalmából a Járműtelep szakszervezeti bizottságának és a Bánki Donát szocialista brigádának a rendezésében február 26-án.

Összesen 33 dolgozónk szebbnél szebb szabad idő munkából állt a kiállítás anyaga. Hűen tükrözte a szép iránti vágyat és a szabad idő hasznos eltöltését.

A szakszervezeti bizottság 3500 forintot ajánlott fel a leg-szebb kiállítási munkák díjazására.

A munkák értékelését egy 5 tagú bizottság végezte. A fődíjat **Liszi Zsuzsanna** nyerte kö-tött és himzett munkáival. Díjat kapott **Kardos Gyula**, **Putzné Nagypál Zsuzsanna**, **Zerczi Gáborné**, **Szétag László**, és **Szuha László**.

Nagy Zoltánné

Lapunk novemberi számában adtuk hírül, hogy a postai góchálózat rendszer első feldolgozó üzemét Balatonszentgyörgyön átadták, s megkezdte működését. Azóta öt hónap telt el, s ismét ellátogattunk az új léte-

sítménybe megnézni, hogyan működik, megbarátkoztak-e a dolgozók az új technikával, és arra is kíváncsiak voltunk, hogyan dolgoznak együtt a több hivatalból jött postások.

Középvivaltalból nagyüzem

Balatonszentgyörgy a Balaton délnyugati végén van. Postakörökben nem volt eddig kiemelkedő pozíciója, de egyszerre ismertté vált. Az alig negyedszázalékos postahivatalból egy-szerben postai feldolgozó üzem lett. A hatalmas épületkomple-xum — a vasútállomás mellett — szokatlan méretű. Épületét az Iparterv, a feldolgozási technológiához szükséges berende-zéseket a szovjet Speciális Pos-tai Tervező Intézet tervezte.

Az ember úgy érzi magát, mint egy modern ipari üzem-ben. Az anyagmozgatás, a kül-demények szállítása, irányítása teljesen gépesítve van. Ez az első olyan postai üzem, amelyben egy telephelyen történik a gócz-körzetbe szóló összes postai küldemény feldolgozása. Az ér-kező küldeményeket egymástól elkülönítve, de azonos időben öt helyen dolgozzák fel az innen induló járatok és menetek ré-szére.

Ehhez a technológiához a ha-gyományos jegyzékelési mód nem felelt meg, szükség volt egy mikroszámítógépes rend-szerre, amely kétirányú infor-mációáramlást tesz lehetővé. A terminálok egyenként egy számítógépből, és egy nagyké-pernyős tévéből állnak. Ez a be-rendezés végzi a jegyzékelést, ami tartalmában azonos a ha-gyományossal, de formájában teljesen újszerű.

A góczüzem átfogó irányítója a diszpécser. A küldemények feldolgozását, a belső anyag-mozgatást, a technológiai rend-szerekbe beépített félautomatikus gépeket és szállítószalago-kat a diszpécserközpontból ve-zérlik.

A diszpécser munkája során hármass feladatot lát el:

- irányítja a forgalmat,
- gondoskodik az üzemi balesetek megelőzéséről,
- őrökdi a társadalmi tu-lajdon felett.

E hármass feladatának ellátá-sához egy zárt láncú tévéháló-zat áll rendelkezésére, melynek segítségével az üzemben folyó tevékenységről és a szállítószalag-on történő anyagáramlásról állandó információt kap a hét kamerára kapcsolt hármass mo-nitorról.

A munkahelyeken telepített vezérlőpultok kezelői a technológiai követelményeknek meg-felelően céltelefonrendszer se-gítségével közvetlen kapcsolat-ban állnak egymással és a diszpécserközponttal is.

A zavartalan üzemeltetés fö-lött 10 tagú műszaki gárda őr-ködi. Az ő feladatuk a feldol-gozó berendezések és szállító-pályák hibátlan működésének garatálása, a szükséges kar-bantartások elvégzése, az üzemközi hibák elhárítása.

A feldolgozóüzem belépésé-vel a postahivatali tevékenység is megváltozott. Az új hivatal-ban a korábbinál lényegesen nagyobb felvevőrézleget alakí-tottak ki, bár a forgalom ilyen mérvű emelkedése a közeljövő-ben nem várható. Lényeges változás viszont a hivatal életé-ben, hogy a főpénztár gyűjtőhi-vatali teendőket is ellát, ami je-lentős többletfeladattal jár.

Több mint ötszörös létszám

Ennek a hatalmas területnek az ellátásához a hivatal korábbi létszáma nem volt elegendő.

— *Honnan szereztek a szük-séges munkaerőt?*

— Bizony, ez is nagy gondot okozott, — folytatja az üzem-vezető. — Az, hogy a posta arcu-lata Balatonszentgyörgyön telje-sen megváltozott, nem riasztot-ta el az addig is itt dolgozókat. Tehát arra a 35 emberre számí-tani lehetett. Az üzem belépésé-vel Nagykanizsa 2-es pályaud-vari postahivatal 90 fős létszá-mából csak 2 maradt, 54 dolgo-zót ide helyeztek. Keszthelyről 10 dolgozót irányítottak át ide. A további szükséges 90 főt vi-szont itt és a környéken kellett megtalálni. Ez volt a nehezebb. A környék üzeimből csábítottuk el a dolgozókat. Ennek vi-szont az lett a következménye, hogy az üzem dolgozóinak mintegy a fele korábban nem dolgozott még a postán, így ez a feladat teljesen új volt számuk-ra. De új volt azoknak is, akik-nek postás múltjuk ugyan már volt, hiszen az itt alkalmazott technológia valamennyiük szá-mára ismeretlennek tűnt. Egy-mást segítve, egymást támogat-

Igaz, munkájukat fémpénz- és bankjegyszámoló gép segíti, de a 203 postahivatal beszolgálta-tását feldolgozni így sem kis do-log. (Keszthely 1, Nagykanizsa és Zalaegerszeg 1 postahivatal gyűjtőhivatali tevékenysége megszűnt.)

— Bizony, nagy változások tanúja volt Balatonszentgyörgy az elmúlt 5 hónap alatt,

— mondja Rács Balázs, a feldol-gozó üzem vezetője. — A 35 fős postahivatal egyszerűen 193 főre növekedett. A teljesen új üzem 1984. október 1-én indít-tani kellett, Balatonszent-györgy addig egy volt a közép-hivatalok sorában. Nagyságát nem is a helyi postai igények indokolták, hanem elhelyezke-dése. Egyébként már korábban is átrovatoló hivatal volt, és 3 járatot is indított. A góczüzem belépésével azonban a helyzet lényegesen változott. A néhány — átrovatolás szempontjából — ide tartozó hivatalból 203 posta-hely lett, ugyanis az üzem ellát-ja a 83, 87, 88, 89-es irányítási területet, valamint a 86-os moz-góposta útján a 86-ost is. Ez fel-öleli az egykori marcali és esur-gói járást, valamint Veszprém megyéből Tapolca és Sümeg környékét. Az ellátandó terüle-ten 59 fiókpostája és 12 I. osztá-lyú postahivatal is működik.

va indult el a hatalmas, bonyo-lult rendszer.

— A hivatal létszámának fel-töltése a dolgozóknak is gondot okozott — kapcsolódik a beszél-getésbe Benedek Erzsébet, az üzem szb-titkára.

Az itt dolgozók féltették az addigi jó, családias légkörű hi-vatalukat, a más hivatalból ide-helyezettek pedig a hagyomá-nyaikat, a megszokást, illetve a kellemetlen megkülönböztetés-től tartottak. Ma már valamennyien tudják, hogy aggodalmuk felesleges volt. Igaz, hogy a dol-gozók még nem ismerik mind egymást, csak az egy műszak-ban dolgozók, de azért különő-sebb gond, ellenségeskedés nincs, kellemesen csalódtak.

— Ma is mosolygok, amikor az üzem első munkanapja jut az eszembe. A sok újonnan felvett dolgozó — meg a régiek is — nem tudták mit kezdeni az új körülményekkel; mindenütt küldemény volt. Az első napok zavarában azonban hamar elmúlt, lassan „berázódott” mindenki, és a karácsonyi forgalmat, mint az első nagyobb erőpróbát, már sikeresen megoldottuk.

A dolgozók fele vidékről jár ide, különösen sokan vannak —

mint már említettem — a Nagy-kanizsáról áthelyezettek.

— *Hogyan oldják meg a szolgálatot?*

— Nagykanizsa és Balaton-szentgyörgy között 50 kilométer a távolság. Az ide helyezett em-berek egy része azonban nem kanizsai, hanem még oda is be-jár valamelyik környékbeli tele-pülésről. Így az úton töltött idő jelentős. Mindenképpen azt szeretnénk — veszi át ismét a szót az üzemvezető —, hogy ezek az emberek nálunk is ma-radjanak.

— Utazási gondjaikon úgy segítünk, hogy autóbusszal szállítjuk őket Nagykanizsa és Balatonszentgyörgy között. A busz indulása és érkezése a szolgálathoz igazodik, így vo-natra várniuk nem kell. Továb-ba azzal is segíteni kívánunk, hogy a szolgálati beosztásukat rájuk nézve a legkedvezőbbben szervezzük, figyelembe véve az üzem tevékenységét. Itt szinte minden szolgálati rend megta-lálható. A felvevő szolgálatban 8—16 óráig, a feldolgozásban a munkarend 16,40 órától reggel 7-ig tart, a műszaki szolgálát-ban megint más. A bejáró dol-gozók nagy része 3 nap alatt teljesíti a heti kötelező munka-időt, s így további napjaik sza-badok. Ez a beosztás kedvező a dolgozóknak.

— A gondolatot a nagykani-zsaiak hozták — kapcsolódott be a beszélgetésbe Horváth Zoltán rovatoló, aki korábban maga is Nagykanizsa 2 postahi-vatalnál dolgozott.

— Kezdetben szokatlan volt az új környezet, de most már úgy érzem, ez a jobb. Hazafelé a buszon sokat beszélgetünk az új munkahelyről társaimmal. Úgy látom, hogy a dolgozók jól érzik itt magukat, annak ellené-re, hogy többet kell dolgozni.

— Az elhelyezés, a szociális ellátás is jó. Rend, tisztaság van mindenhol — folytatja az szb-titkár. A dolgozóknak meleg ebédet, éjszakai műszakban meleg vacsorát adunk. Minden emeleten van melegítőkonyha, tea-főzési lehetőség, hűtőszek-rény. Zuhanyozó és mosdó is található minden emeleten, s a dolgozók használják is vala-mennyit.

— Az átadás óta tehát már 5 hónap telt el. Ez az időszak tü-relmi idő volt, arra, hogy min-denki megtanulja saját tenniva-lóját. Mert bizony, volt gond az irányítási ismerettel nem ren-delkezőknél — mondja Rács Balázs. — De a legsürgősebb gondot már megoldottuk. A vonzaskörzetre vonatkozó irányító házi vizsgát mindenki letette. Most már a 8-as gócte-rileti vizsgára készülnek, néhá-nyan túl is vannak rajta, és ta-nulják a 7-es gócterületet. Saj-

nos, a tanulást akadályozza, hogy nincs megfelelő segédesz-köz, például góctérkép. Márpe-dig enélkül tanulni szinte lehe-tetlen. Csak a jó kapcsolatok ré-vén tudunk néhányat szerezni.

Túl a kezdeti nehézségeken már könnyebbnek látszik min-den. Az első időszakban min-den energia és figyelem csak arra irányult, hogy a küldemé-

nyeket feldolgozzák és továb-bítsák. Ezen már túl vannak, most már lehet és kell is az üzem életével foglalkozni. A 190 fős üzemben létrehozták a társadalmi szerveket. Megala-kult a pártszervezet, majd ja-nuár 25-én megválasztották a 9 tagú szakszervezeti bizottságot is. A titkári funkciót Benedek Erzsébet látja el.

Megindult a szervezeti élet

— Nem kis gond az új funk-ció — mondja —, de jólesett az emberek bizalma, és szívesen vállaltam, de érzem a felelőssé-get, szeretném is bebizonyítani rátermettségemet. Korábban bizalmi voltam 5 évig.

Az szb tagjai is jórészt járat-lanok a szakszervezeti munká-ban. A 11 bizalmi egy része ugyan már töltött be ilyen tiszt-séget korábban is, másik ré-szük viszont most ismerkedik a feladatokkal, az érdekvédelem-mel, a szakszervezet kettős fel-adatával. A választások előké-sztéséhez, lebonyolításához sok segítséget kaptak, és azóta is kapnak a Pécsi Postaigazga-tóság Területi Szakszervezeti Bizottságától. Az üzem vezető-sége partnernek tekinti a meg-választott tisztségviselőket. Az eltelt rövid idő tapasztalataiból ítélve, erről is kedvező a titkár véleménye.

A szakvezetők kikérlik véle-ményüket, javaslataikat, el-mondják a gondokat és közösen keresik a megoldást.

Jó a kapcsolat a pártszerve-zettel is. Együtt erővel azt szeretnék, ha ez az üzem jó kö-zösséggé válna. Fontos feladat-nak tekintik a KISZ-szervezet létrehozását. 70 KISZ-korú fia-tal dolgozik az üzemnél, és min-den feltétel megvan ahhoz, hogy egy jó KISZ-szervezet ala-kuljon. Az előkészületek már folynak, a szervezet létrehozá-sát márciusra tervezik.

Könyvtárral rendelkeznek be, a HIFI-torony és a pingpong-asz-tal már megvan, továbbá fotó-szakkört is szerveznek. Tehát van és lesz lehetőség a szabad idő hasznos eltöltésére.

— Persze van még teendőnk — folytatja Benedek Erzsébet.

— Meg kell szervezni a szo-cialista munkaverseny-mozgal-mat az üzemnél. Létre kell hoz-ni a szocialista brigádokat, ter-mészetesen nem erőltetve. Csak azok alakítsanak brigá-dot, akik értelmét látják, és akik tenni akarnak, és van el-képzésük. Ez is a közeljövő egyik fontos feladata lesz.

Mikor arról kérdezem Rács Balázst, hogy mik a jövőbeni feladatai, terveit, egy pillanatra gondolkodóba esik, majd így kezdi.

— Első és legfontosabb fel-adat a létszám stabilizálása. Úgy vélem, néhány év elteli-k, mire a dolgozók megállapod-nak. Eddig 10 dolgozó lépett ki, ami az eltelt rövid idő alatt nem is kevés. Ezzel együtt követ-kezőtösen valom, hogy rendnek és fegyelemnek kell lennie, mert jó minőségű munka más-ként nem várható. Sajnos, már eddig is 3 fegyelmi büntetést kellett kiszabni — alkoholfogyaszttás miatt —, de nem lehe-ték elnéző ebben a gépesített üzemben.

Ki kell dolgoznunk a rend-szer technológiáját, és jó együttműködést kell megvaló-sítani a társadalmi szervekkel is.

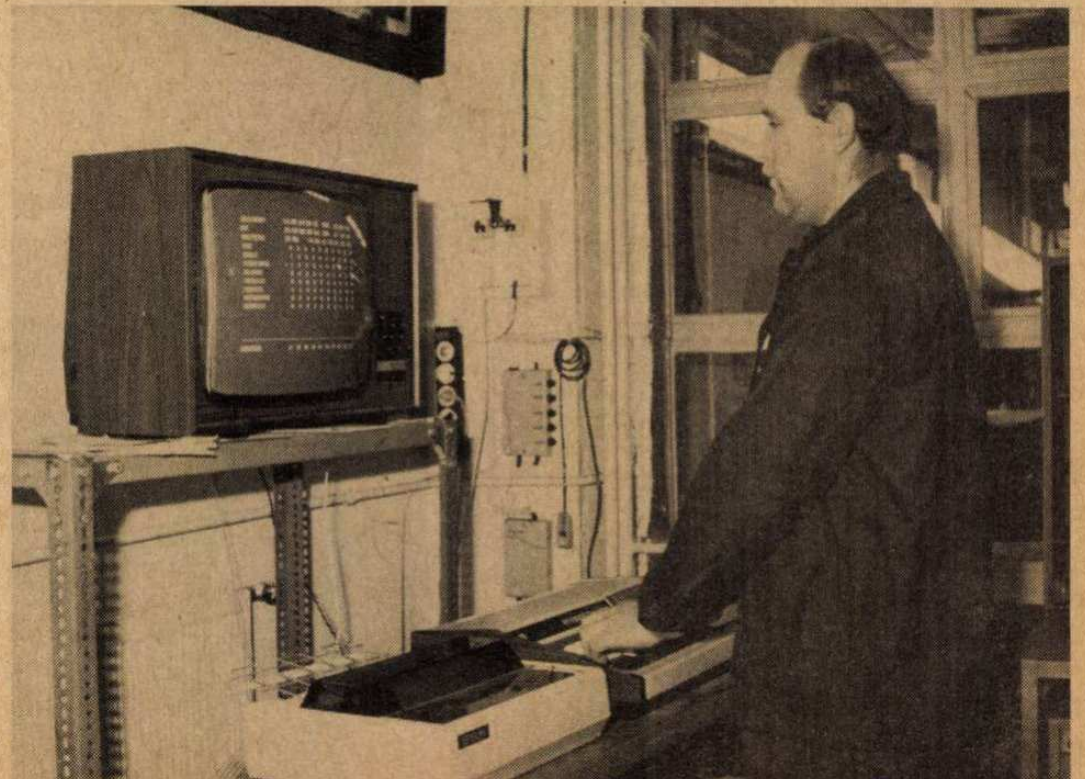
Az szb-titkár más oldalról kö-zelítette meg a választást. Mindenekelőtt szeretne megfe-lelni választott funkciójának. Sajnos, a kapcsolattartási for-mákkal még csak most ismer-kedik, de mindenképpen szeret-né bizalmukban megerősíteni választóit. A tisztségviselőknak is meg kell tanulniuk élni vá-lasztott funkciójukból eredő jo-gaikkal.

A létszám stabilizálását ő is fontos feladatként értékeli, de már a közeledő bérelosztással együtt. Gond, hogy a különbö-ző helyekről jött dolgozók bére nagyon eltér. Azonos képzett-ség és szolgálati idő ellenére is 5-700 forintos különbségek is vannak. Ez bérfeszültséget okoz, amit valahogyan fel kell oldani. De hogyan? Hiszen a bérfejlesztést mindenki egyfor-mán várja.

— A meglévő dolgozókkal igazi közösséget szeretnénk ki-alakítani. Ugyanakkor az újon-nan felvetteket postássá kell nevelni. És végül szeretnék jól együttműködni az üzem veze-tőivel, a párt- és a KISZ-szerve-zettel a postai szolgáltatások színvonalának javítása céljából és a dolgozók érdekvédelmének javításáért.

A tervek és a célok szépek, jók és időszerűek. Kívánjuk, hogy váljanak valóra elképzelé-seik, érezzék jól magukat veze-tők és vezetettek egyaránt eb-ben a szép intézményben, a kel-lemes környezetben.

Antalka Géza

Vera és a férfilátogatók

A lapokban az első oldal mindig a szenzációké.

Nemcsak Magyarországon, hanem szerte a nagyvilágban. A világtörténelem kér itt helyet, a nagy politika, a nemzetközi élet eseményei. A közel-keleti feszültség, a béke reménye ott, ahol háború tombolt, s az új háborús tűzfészek vészjelei arról a vidékről, ahol nyugalom honolt. De ide kerül az útutazás beszámolója is, a tudomány rendkívüli horderejű felfedezése. Az új kormányfő képe, a tervgazdálkodás mutatói.

A hátsó oldalon viszont az apróhirdetések bújnak meg. Lakást kínálnak, szekrényeket, s elveszett kutyákat keresnek. Használt írógépet eladásra, s vámcédulás külföldi fényképezőgépeket. Autót cserélnék batoloni telekre, s hagyatékért érte jönnek. S boldogtalan asz-szonykák várnak lelki sebeikre írt, kevésbé költőien ismeretségi hiányában új ismeretséget. Férfiak is kapcsolatokat remélnek társasági hiányában, bokros elfoglaltságuk miatt.

Száz-egynéhány forint és a remény. Ez az ára nálunk.

Ugyanennyi a Szovjetunióban, ha átszámítjuk forintra.

Az igazság ugyanis az, hogy sem itt, sem ott nem könnyű igazi feleségre, megbízható férjre lelteni. Különösen akkor, ha valaki dolgozik, s a gyár lekötő idejének jó részét.

Az apróhirdetések csak kis kockák, mégis színes, változatos emberi sorsok húzódnak meg mögöttük. Forgatókönyvíró számára eszményi lehetőség, csak műfajt kell választania. Nos, *Szamszon Szamszonov*, a kitűnő szovjet filmrendező (az *Anna a férje nyakán*, a *Hajsza*, az *Optimista tragédia* alkotója) ezúttal innen, az újságok hátulsó oldaláról választott témát, felvetve azt, amit elsőnek *Larissa Sepitykó* nálunk is bemutatott, *Szárnyak* című kitűnő filmje boncolgatott: már tudniillik egy társadalmi rendszer bármennyire is az embereért van, mégsem képes feloldani a közösségi élet szféráin túl az egyén köré ilyen vagy olyan okokból szövődött magányt.

Persze másként látta Sepitykó, aki a dráma felől és másként Szamszonov, aki a vígjáték irányából közelítette meg a témát. Az is igaz, hogy Szamszonov nem is akar a dolgok mélyére ásni, hanem megelégszik a hálás vígjátéki helyzetek kiaknázásával. Azzal, hogy az epizódokat két választott hő: *Vera Nyikolajevna* szővő és *Viktor Petrovics* gondnok figurája körül többé-kevésbé jól roszszul kidolgozott szituációkat vonultat fel, amelyek a legkülönbefélebb hangulatokban a bohózatot a drámaig igazolják a régi tételt: nem könnyű férjhez menni!

Színhely — egy nálunk is jól ismert intézmény — a gyári léány szállás, amelynek bejáratát, mint darazsak a lépesmézet, körülöngi a férfiak, s epednek a bennlakók után, akik szőkék, barnák, feketék. Alacsonyok, magasak. Soványak és kövérek. Vidámak és szomorúak. Szófukarok és pergő nyelvűek.

Más azonban a bejáratnál ácsorogni, és más otthont ajánlani, családot alapítani. Szamszonov rendezői igényességét tükrözi az élethelyszín, a korántsem luxusszállodára emlékeztető munkásszállás, de az is, hogy nem színészről külső színésznőkre bízott feladatokat. Szemmel láthatólag arra törekedett, hogy a nézők bizonyos rétege a szereplőkben magára ismerjen.

A kedves históriát Szamszon Szamszonov ügyesen bonyolítja, mértéktaóan játszik az érzelmekkel, s helyel-közzel arra is utal, milyen gond is az, amin mi elgyönyörködünk, neve-tünk, izgunk. A színészek gonddal választottak. *Natalja Gundareva*, a címszereplő rokon-szenves egyéniség, aki elhi-ketvé tudja tenni azt a fajta embertípust, aki másokért fáradozva magával nem törődik. *Alekszander Mihajlov* (a gondnok) talán túl szögletesre vette a szerepét. Maszkja — ha csak ezzel Szamszonovnak külön célja nem volt — túlzott. A sebhely ugyanis a szándék ellenére nem hősi jelleget, hanem éppen ellenkező benyomást kelt.

Ábel Péter

Népes, jókedvű közönség. Fegyelmezett rendezőgárda. Felkészült zsűri. Népes, jókedvű, fegyelmezett, felkészült — és persze izgatott játékosok. A színhely a Postás Sportgye-sület hangulatossá díszített asztalitenisz-csarnoka. Kellemes zene, videó, barátságos meleg, nyüzsgő emberforgatag. A nagy játék előtti utolsó megbeszélések, végső simítások, pillantás az órára. Öt perccel múlt kettő.

Megyeri Lászlónak, a központi vezetőség titkárnak megnyitó szavaival kezdetét veszi a döntő:

„40 év szabad hazában”

Felszabadulásunk kerek évfordulójának tiszteletére az országos szellemi vetélkedőt 1984 szeptemberében indította útjára a Postások Szakszervezetének Elnöksége. A felhívás népszerűségére utaló néhány adat: a Postás Dolgozóban megjelent szellemi totót 4106-an küldték vissza. Októberben országsszer-te 44 helyszínen 408 csapat 2040 versenyzője küzdött a középdöntőbe jutásért. Ez 725 postás dolgozónak, vagyis 145 csapatnak sikerült. Ezek a játékok az igazgatósági székhelyeken és a PMK-ban zajlottak. Az utóbbiban az elnökséghez tartozó alapszervezetek csapatai küzdöttek az elsőségért.

1985. február 20-án a győztesek döntője.

A zsűri: Szathmári Géza igazgató, dr. Kövessi Erzsébet, a BMK főmunkatársa, Megyeri László kv-titkár, Skáfárné Simay Gabriella, a SZOT munkatársa és Somogyi Szabolcs osztályvezető

Több mint öt hónap telt el a verseny meghirdetésétől. Akik idáig eljutottak már megérdemlik a „névsorolvasást”. Lássuk hát a csapatokat 1-től 11-ig, ahogy a sorsolás sorolta őket:

— a Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság, — a Budapesti Postaigazgatóság Rákóczi szocialista brigádja,

— a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság közigazgatási osztályának csapata,

— a Budapest vidéki Postaigazgatóság jogi osztályának Radnóti Miklós szocialista brigádja,

— a Miskolci Postaigazgatóság Hálózatépítő Üzemének képviselői,

— a Szegedi Postaigazgatóság képviselőiben a beruházási és építési osztály csapata,

— a Soproni Postaigazgatóság Szt. Szt. 1-es postahivatal Széchenyi szocialista brigádja,

— a Helyközi Távbeszélő Igazgatóságtól a Kapcsolás-technikai Gőcüzem.

— a Pécsi Postaigazgatóság területéről a Nagykanizsa 1-es postahivatal főpénztári csapata,

— a Debreceni Postaigazgatóság Számítógéppontos csapata,

A győztes csapat...

Győztesek döntője

— a Posta Építési Üzem közigazgatási osztályának Barátság szocialista brigádja.

Szóval az egész ország. Vagyis az egész ország postás társadalmának képviselői. Ötfős csapatok, szám szerint 55-en.

A játékot *Egri János*, a tévéképernyőjéről jól ismert, népszerű játékező irányította. Tőle tudtuk meg, — ugyanis „kedves kollégáknak” szólította a versenyzőket — hogy valaha ő is mintegy hat éven keresztül postás dolgozó volt.

És elindult a 11 fordulós „maratoni” játék. A tét sem volt kicsi, hiszen az első helyezettnek Szovjetunióba szóló utazást ígért. A második csapatnak Csehszlovákiába, a harmadiknak belföldre szóló üdülést. De a végelszámolásnál a 11. csapat is fejenként 800 forintos vásárlási utalvány tulajdonosának mondhatta magát. Igazi vesztesről így nem is beszélhetünk. Persze joggal, hiszen ez a „győztesek döntője” volt.

Mi is történt ezen a délutánon?

Kezdődött egy olyan „játékkal”, amiért bizvas mondhatjuk, érdemes volt meghirdetni az egészet: tárgyi emlékeket, régi postai használati tárgyakat, írásos dokumentumokat

tuk az értékeléskor — nem okozott túl sok örömet a zsűrinek. Szakszervezetünk életéből, a XI. kongresszus beszámolójának és határozatának ismeretéből kellett számot adniuk a versenyzőknek, s csupán 4 csapat érte el a maximális körüli pontszámot.

Utána híreket hallottunk, időjárás- és vízállásjelentést, pontosidőt. Szóval a rádiót. De az időzjelbe tett „rádióajakok” keresztül gyönyörű magyar verseket. És éppen ez volt a játék: zavarva is, foszlányaiban is, de fölsimítani a verset. Minden szerző és cím 1-1 pontot ért. Érdekes, hogy a majdnem telitalálatosok mindnyájan egy címen, *József Attila*: „Hazám” című versén buktak el, mert „A város peremén”-re voksoltak. Igaz, hogy szép mind a kettő.

Az ötödik fordulót *Egri János* „duplafenekű játéknak” nevezte, mivel csak jó megfejtés esetén dukált a második kérdés, persze újabb pontokért. Híres politikusainkról hallhattunk dokumentumok, levelek, hozzájuk írt üzenetek, önvallomások alapján. Itt örülhetett a zsűri, hiszen a csapatok jelesre vizsgáztak a politikai arcképcsarnok felismerésében.

A félidő előtti utolsó játékbán a gyorsaság is számított. Volt akinek sikerült, volt akinek nem. Meghatározások voltak, s mégsem keresztretjévény. Egy verssor volt a megfejtés, mégsem „irodalmi agyakra” volt szükség. Amolyan vegyes. De kapcsolni gyorsan kellett. Volt viszont, aki épp a gyorsaságán bukkott meg.

Hat játék után az addig szinte végig második TIG csapat átvette a vezetést a vezető Nagykanizsától. A BUVIG fölépített a harmadik helyre, a Budapesti Postaigazgatóság visszacsúszott az ötödikre. A negyedik hely ekkor a miskolciaké volt.

És jött a sportforduló, mint a „villám”. Ugyanis villámkérdések voltak két pontért. De további ötöt szerezhetek azok, akik ügyesek voltak a palánk alatt és kosárba találtak, így nyerve jogot újabb feladatra. És volt aki betalált, de mégsem nyert. Hármán viszont telitalálatra „dobták magukat”.

Totó volt már, most jött a lotó. Persze itt nem szerencse istenasszony döntött, hanem az irodalom ismerete. Azok különösen jól jártak, akik ismerték *Illyés Gyula*, *Németh László*, és *Déry Tibor* műveit.

A kilencedik fordulóban zenét hallottunk. S hogy stílszerűek maradjunk a postához, éppen levéláríkat. Megfejtési „csupán” azt kellett, hogy ki írta, kinek, s végül hogy ki „írta meg”, no persze a zenét. Tíz pont volt szereshető a tizedik fordulóban. Képzőművészeti „repro”-tárlatunk alkotóit kellett megnevezni. Csalafintaság volt, hogy néhány művészről több kép is szerepelt paravánjainkon. S végül a „tili-toli” játék, az anagramma, amit, ha helyesen tologattak a versenyzők „fölelpt” a Solti Nagydó.

Ekkor volt 17 óra 30 perc. És három és fél óras szünet nélküli (!) játék után, a félidőben átvéve a vezetést, végérvényesen

első a TIG csapata:

a közigazgatási osztály tervcsoportjának Terv szocialista

brigádja. Név szerint: *Radics Lászlóné*, *Struhács Pirooska*, *Péber György*, *Márkus Lászlóné*, *Rohony Lajosné*.

A felszabadult boldog csapatot körbeverték, csókoltatták, fényképezték, gratuláltak. Nehéz ilyenkor riporternek lenni, mégis sikerült megtudni tőlük egyet-mást. Például azt, hogy mindnyájuknak a posta az első munkahelye. Hogy átlag 15 éves tőzsgárdatagok. Hogy aranyérmes a szocialista brigádjuk. Hogy „örökös” vetélkedőnyerők: városismeret, szakismeret, színház-történet, tájak — korok — múzeumok, sportspartakiádok... szóval szinte mindenütt, ahol elindulnak.

Megtudtam, hogy az irodalom a kedvencük. Azt, hogy rengeteg időt áldoztak a készülésre (megértel), maguk közt felosztva az egyes témaköröket. Megtudtam, hogy az elődöntőre „csak elementek”. A középdöntőt viszont 15 vetélytárs előtt már egy tucat pont különbséggel nyerték. *Radics Lászlóné* elmondta, hogy nagyszerű segítséget kaptak a szakszervezettől, s különösen *Tánczos Sándor* viselte a szívén felkészülésüket. A gyűjtött pontokat nézve, úgy tűnik a képzőművészeti téma volt számukra a legnehezebb.

— Nem volt nehéz — kapom a választ, de akkor már leblokkoltunk, az utolsó kérdést (ez volt a „tili-toli” anagramma) szinte meg sem értettük. Borzasztóan fárasztó volt.

Való igaz, hosszú volt a játék, de a „leblokkolást” jókor időzítették, hisz akkor már nem lehetett megelőzni őket.

Önfeledt nevetés a válasz — ezt észre sem vették (!), ők végig úgy izgultak, hogy minden pont helyezéseket dönt.

— Kitől tartottak nagyon?

— A HTI-től, az Építési Üzemtől és minden vidéki csapattól, mert tudtuk, hogy nagyon fölkészültek.

Főlényesen, 18 pont különbséggel lettek első. Szívükből gratuláltam a sikerhez, de a következő pillanatban már nem voltak ott. Az est folyamán többször láttam őket mindig lelkes rajongó csapat kíséretében tünnek elő, mindig mosoly volt a szemükben, a szájukon, intettek is, de beszélni már nem tudtam velük.

Csehszlovákiába utazhat a szegedi csapat, bravúros hajrával ők a másodikak. (A félidőben még csak a hetedikek voltak.) Harmadik a BUVIG „jogi ötóse”, egyenletesen jó formával. A „nagy vesztes”: Nagykanizsa, hiszen azonos pontszámmal negyedik lettek a „szétlövés” után. S Miskolc is csupán egy picike ponttal lemaradva követi őket. Náluk elkelt a vi-gasztaló szó.

De estére már senkit nem kellett vigasztalni. A Postás Művelődési Központban elfogyasztott vacsora után, az „OLD BOYS” zenekar nagyszerű muzsikájakor, tánc közben már csak boldogan kipirult arcokat lehetett látni. Sőt, a játék szervezői-rendezői is fölszabadultak. Még a zsűri is.

Köszönet illeti mindnyájukat. A játékosokat, meg akik közreműködtek, létrehozták, megcsinálták. Köszönet és gratuláció.

Tölg-Molnár Gábor

... és a II.

Az ENSZ által meghirdetett ifúság nemzetközi éve alkalmából 1985. november 4—30. között a bulgáriai Plovdivban rendezik meg az

IFJÚ FELTATÁLÓK VILÁGKIÁLLÍTÁSÁT,

amelyen az 1945. január 1. után született feltalálók, feltaláló közösségek vehetnek részt.

A kiállítás magyar főbiztosa, az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság elnöke a műszaki haladás gyorsítását szolgáló találmányok széles körű bemutatása céljából

PÁLYÁZATOT

hírdet a világkiállításon való részvételre.

A pályázatra egyének, közösségek és vállalatok jelentkezhetnek, ha szabadalmazott vagy szabadalmaztatás alatt álló magán- vagy szolgáltatási találmányuk van. Nevezni lehet még olyan új, megvalósítható, szabadalomképes gondolatot is, amelynek oltalmi eljárása még nem kezdődött meg. Kollektívák esetében az a feltétel, hogy a feltalálók kétharmada megfeleljen az életkori követelményeknek.

A pályázati anyagok tartalmaznia kell:

— a feltaláló nevét, személyi számát, szakképzettségét, munkahelyét és lakcímét,

— a találmány iparjogvédelmi helyzetét és annak adatait,

— a találmány legfeljebb 10 oldal terjedelmű leírását, funkcióit, a szükséges ábrákat, fényképeket, továbbá azt a kitöltött nevezési lapot, amelyet az érdeklődők az Országos Találmányi Hivatalnál, az MTE SZ megyei szervezeteinél és a KISZ területi bizottságainál vehetnek át, illetve levélben is kérhetik ezektől a szervektől. A pályázatokat 1985. április 15-ig a következő címre kell eljuttatni:

Ifjú feltalálók világkiállítása, Országos Találmányi Hivatal Budapest, Garibaldi út 2. 1054 (tel.: 124-400), **Bobrovsky Jenő** főosztályvezető. A hazai eredményhirdetésre 1985. május 31-ig kerül sor.

A díjak a következők: első díj 50 ezer forint, két második díj 40-40 ezer forint, három harmadik díj 30-30 ezer forint.

A világkiállításon való részvételre nem javasolt pályázatokat az Országos Találmányi Hivatal 1985. június 15-ig visszajuttatja a feltalálók-nak.

A beérkezett pályázatok közül a világkiállításon történő bemutatásra alkalmas találmányok kiválasztását az ezzel megbízott szakértői bizottság végzi.

A Plovdivba küldött találmányokat önálló nemzeti pavilonban helyezik el. A rendezők a nemzetközi zsűri értékelése alapján hívják meg a legsikeresebb feltalálókat a kiállításra.

Az előkészítéssel megbízott Országos Találmányi Hivatal az iparjogvédelmi előírásoknak megfelelően kezeli a találmányokat és segítséget nyújt a szabadalmaztatás egyes kérdéseiben.

Mérlegen 4 év munkája

Küldöttközgyűlés a Postás Sport Egyesületben

A nagy múltú — 1899-ben alakult — Postás Sport Egyesület vezetőválasztó küldöttközgyűlést tartott március 4-én a Postás Művelődési Központban. Négy év telt el az előző vezetőválasztó küldöttközgyűlés óta, ezért az akkor megválasztott elnökségnek — a PSE alapszabálya értelmében — most kellett beszámolnia az elmúlt 4 év munkájáról, illetve a küldötteknek dönteniük arról, hogy kikre bízzák az egyesület vezetését a következő 4 évben.

Az elmúlt évekről

Az ünnepélyes hangulatú küldöttközgyűlést dr. Odri Mihály elnökhelyettes nyitotta meg. Köszöntötte a küldötteket, valamint a küldöttközgyűlés elnökségének tagjait, majd dr. Ligetfalvi Sándor elnök ismertette az egyesület eredményeit, nem hallgatva el a gondokat sem. Mint mondtotta a négy évvel ezelőtti közgyűlés határozatait, céljait a lehetőségekhez mérten igyekeztek megvalósítani, az érvényben levő állami és párhatalmazatok szellemében.

Az egyesület lehetővé tette az „A” kategóriás szakosztályok nemzetközi szintű felkészítését, versenyeztetését, az edzőtáborok anyagi háttérét, az edzők szakmai tudásának nemzetközi versenyeken történő gyarapítását, valamint a versenyzők nemzetközi találkozókon való részvételét. Fejlesztették az egyesület hagyományos sportágait, de a lehetőségeken belül támogatták az egyesület többi szakosztályát is.

Az elnök arról is szólt, hogy a PSE a BTSH-től kapott anyagi és erkölcsi támogatás alapján a kiemelt kategóriájú egyesületek közé tartozik, amely azonban kötelezettségekkel is jár. Komoly anyagi támogatást nyújt a

Postások Szakszervezete is. Az egyesület további anyagi és erkölcsi támogatását jelenti a Postások Szakszervezete, a BTSH és a Magyar Posta Központja között 1983—85-re szóló, úgynevezett bázisszervi megállapodás is, amely a kitűzött célok megvalósításában szintén fontos szerepet játszik.

Mint az élet más területén, az egyesületi életben is nehéz, de eredményes éveket hagytunk magunk mögött — mondta a PSE elnöke. Fegyelmezettebbé vált az irányítás, a vezetőségi, a gazdálkodási és a bizonylati munka. Az utóbbi években egyesületünk sikerrel oldotta meg fő feladatait, a versenysportban elért eredmények megtartása, illetve fejlesztése mellett a szabad idős sportmozgalom fejlesztését és az utánpótlás nevelését is.

Beszámolójában a szakosztályok munkáját is méltatta. Foglalkozott a postás dolgozók tömegsportolásának kérdéseivel is. Mint kifejtette, ezen a területen a hagyományokhoz méltó sikereket lehet elkönyvelni. A még jobb egyesületi munkáért a PSE elnöke határozati javaslatot terjesztett elő. Beszámolóját azzal zárta, hogy köszönetet mondott az egyesület munkájához nyújtott segítségért, anyagi és erkölcsi támogatásért a Postások Szakszervezetének, a BTSH-nak, a Magyar Posta Központjának, a XIV. kerületi Tanács V. B. testnevelési és sportfelügyelőségének, valamint a társadalmi aktíváknak.

Vélemények

Hegedűs Pál, a számvizsgáló bizottság vezetője megállapította, hogy az egyesület gazdasági tevékenysége jó, a váratlan ellenőrzéseknél sem tapasztalt hiányosságokat.

Az elhangzott beszámolóhoz többen hozzászóltak. Makai Attila köszönetet mondott a PSE vezetőségének az eredményes munkáért, és reményét fejezte ki, hogy az a jó munkamóráról, amit kialakítottak, a következő években is jellemzi majd a vezetőséget.

Kiss László kifejtette, hogy az atlétikai szakosztályon belüli átszervezések, edzőváltások jelentős változást hoztak, de továbbra is igyekeznek az utánpótlásról, a jó képességű versenyzőkről gondoskodni. Néhány megoldatlan problémára is utalt, mint például az atlétikai pálya felújításának elhúzó-dása, a tornatermi zsúfoltság, az erősítőterem alkalmatlansága.

Páldi Gyula elismeréssel szólt az asztalitenisz-szakosztálynak nyújtott segítségről, különösen amit 1982 óta kaptak. Együtt kérte a PSE elnökséget, hogy a férfi asztalitenisz-szakosztály kaphasson végre egy szakosztályvezető elnököt, aki még hatékonyabban tudja majd intézni ügyeit. Kérte a sajtópropaganda fokozását is.

Megyeri László kv-titkár elismerését fejezte ki a kül- és belöldi versenyeken aratott sikerért, valamint a tömegsportmozgalom eredményeiért. Mint mondta, a következő évek feladatai még keltezősabb, felelősebb munkát kívánnak. Kérte, hogy a PSE valamennyi munkatársa fejlessze tevékenységét, hogy még jobb eredmények születhessenek. A szakszervezet minden személyi, anyagi és tárgyi feltétel megteremtésében segítséget nyújt. Reményét fejezte ki, hogy a szakszervezet és a PSE együttműködése a továbbiakban is gyümölcsöző lesz.

Benke Attiláné, a tornaszakosztály vezetője megköszönte

az eddigi támogatást, amely nagyban elősegítette a szakosztály eredményes munkáját. Együtt meghívta a résztvevőket a március 20—21-én megrendezendő nemzetközi tornaszakpaversenyre, amit hazánk felszabadulásának 40. évfordulója tiszteletére rendeznek.

Dr. Szarka György régi álmait hozta szóba: egy sportcsarnok létesítését, egy klubot, melyhez sportmúzeumot, valamint egy uszodát is lehetne kapcsolni.

Bartyk László, a XIV. kerületi Tanács képviselőjében megköszönte a PSE egész vezetőségének a kerület lakossága számára nyújtott segítségét, mint mondta a PSE előkelő helyet foglal el Zuglói sportéletében.

Munka Béla az egyéni sakkversenyekhez állandó teremlehetőséget kért a Postás Művelődési Központban.

Dr. Valtér Ferenc, a Magyar Posta Központjának igazgatója kifejtette: öröm hallani, hogy a PSE az ország legjobb egyesületeinek derékhadában foglal helyet, és hogy a sportolók és vezetők túlnyomó többsége postás dolgozó. A további eredményes munkához is igyekszik a Magyar Posta Központja mint bázisszervi a megfelelő anyagi támogatást megadni, ha nem is a szükségleteknek, de mindenképpen a lehetőségeknek megfelelően. A fölmerült anyagi igényekre egyelőre nem lehet felelősséggel ígéretet tenni.

Kuzbel Ferenc, a BTSH elnökhelyettese egyetértve a beszámolóban elhangzottakkal, a jövő feladatairól szólt: a versenysportban elért eredmények meg kell tartani, illetve tovább kell fejleszteni, valamint a tömegsportmozgalomból még nagyobb részt kell vállalnia az egyesületnek. A fiatalokat még fokozottabban kell bevonni a sportolásba. A tartalékok feltárásáról elmondta, hogy ez nemcsak az edzők jobb munkájával, hanem az ésszerű pengzgazdálkodással és a meglevő létesítmények jobb kihasználásával is fokozható.

A létesítmények kapcsán bejelentette, hogy az atlétikai pálya építéséhez 200 000 forinttal járul hozzá a BTSH, az uszoda és a tornacsarnok ügyében talán a VII. ötéves terv során lehetne lépéseket tenni.

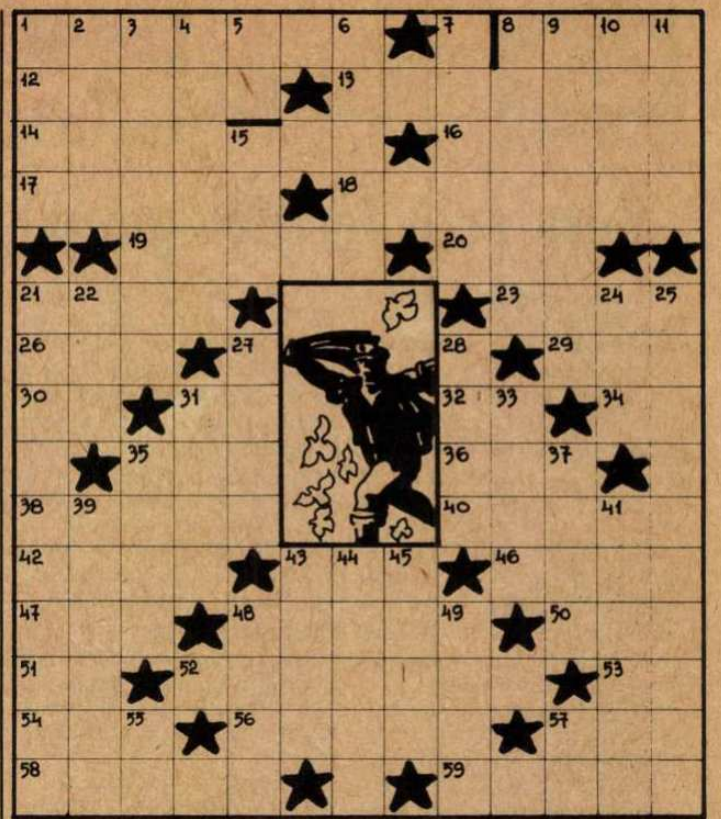
Új elnök

A vezetőválasztó közgyűlés a beszámolókat elfogadta, majd új elnökséget választott. A nyugdíjba vonuló dr. Ligetfalvi Sándor helyére, a PSE elnöki tisztségére a közgyűlés egyhangú szavazással Botyán Jánost választotta meg. Elnökhelyettes lett: dr. Odri Mihály és Szegedi László. A PSE elnökségébe az eddigi 19 tag helyett 13-at választottak.

Elismerések

A vezetőválasztó küldöttközgyűlés legeredményesebben dolgozó tagjai elismerésben részesültek:

Kiváló Társadalmi Munkáért kitüntetést Makai Attila, Kiváló Munkáért Dömötör Sándor, Elnöki Dicséretet Benke Attiláné, Hegedűs Istvánné, Elnöki Elismerést Csanyiga Rudolf, Kazik Andorné és Ladányi Andrea kapott. Szakszervezeti Munkáért oklevelet Szegedi László, Testnevelési és Sport Emlékplakettet Igloi Józsefné kapott.

Március 21-én köszöntöttük a Magyar Tanácsköztársaság 66. évfordulóját. Keresztretjevínyünkben erre a történelmi eseményre emlékezünk.

VÍZSZINTES:

1. A Magyar Tanácsköztársaság vezető egyénisége. 8. ... Kum (sivatag). 12. Csillagkép. 13. A Bécsben létrehozott ellenforradalmi szervezet egyik tagja (szem. nevének kezdőbetűjével). 14. Póri. 16. Aktája. 17. Gyönyörködik. 18. Balkáni főváros lakója. 19. Ontó. 20. Bont. 21. Idegen bor. 23. Verdi operája. 26. Orangyal része. 29. Maró anyag. 30. Görög betű. 31. Skálahang. 32. Kis patak (ford.). 34. Sporteszköz. 35. Nyelvtani fogalom. 36. A folyadék. 38. Nyakbavaló. 40. Hová? 42. Vigyázza. 43. Török katonai rang. 46. Kevert igen. 47. Könnyeket hullat. (ford.). 48. Borfajta. 50. Kígyó igéje. 51. Kén és foszfor. 52. Amerikai állam. 53. Gyermekefenyítés. 54. Késnek van. 56. Íz. 57. Jel-ABC. 58. Gonosz. 59. Gyári megszólítás.

FÜGGŐLEGES:

1. Én vagyok a Skála ... 2. Európát Ázsiától elválasztó hegység. 3. A buddhista vallásban a teljes megnyugvás. 4. Imre (Budapest).

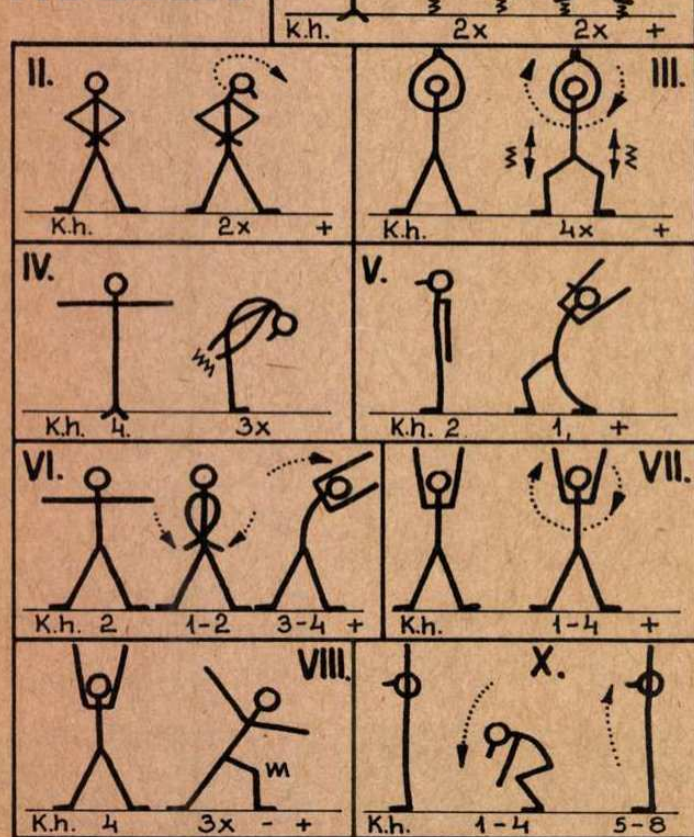
John és Bo Derek legújabb filmje. 5. Személyes névmás. 6. Szomszédos ország vezető egyénisége volt (névelővel). 7. Hibázó. 8. Indiai állam. 9. Ilyen cukor is volt (+ névelő). 10. Női becenév. 11. Örökség is van ilyen. 15. Névelők. 21. A Tanácsköztársaság védelmére hozták létre. 22. Regény szerzője. 24. Német névelő. 25. Ebben az utcában volt a fővárosi pártház (névelővel). 27. Római viselet. 28. Energiaforrás. 31. Spanyol festőművész. 33. Elöl. 35. Gabonánövény. 37. Medália. 39. Háromszoros. 41. Alarmok. 43. F-el az elején indiai szektag. 44. Gyomos. 45. Állati fekhely. 48. Itt alakult meg az ellenforradalmi kormány. 49. Régi ipari tanuló. 55. Tova. 57. Kicsinyítőképző.

— Bánhidi —

Beküldési határidő: április 8. Előző rejtvenyünk helyes megfejtése: A Debreceen, Háromezer, Tízszerez, Benczúr utca.

Könyvtulványt nyertek: Horváth Lászlóné (Tatabánya), Németh Edit (Cellőmölk), Pap Endréné (Pápóc), Rákóczy Károly (Bük), Selmeci Imre (Budapest).

TORNA MUNKÁK KÖZBEN

1. Kiinduláshelyzet: zárt állás. 1—2. ütem: szökdelés terpeszállásban kétszer. 3—4. ütem: szökdelés keresztzet terpeszállásban kétszer. 5—8. ütem: ellentétes lábbal megismételni.

2. Kiinduláshelyzet: terpeszállás, kéz a csipőn. 1—8. ütem: fejkörzés balra kétszer. 9—16. ütem: fejkörzés jobbra kétszer.

3. Kiinduláshelyzet: terpeszállás, magastartásban ujjfűzés. 1—4. ütem: páros karkörzés térdugózással balra négyszer. 5—8. ütem: páros karkörzés térdugózással jobbra négyszer.

4. Kiinduláshelyzet: zárt állás, karok oldalsó középtartásban. 1—3. ütem: törzshajlítás előre, taps a térd mögött háromszor. 4. ütem: kiinduláshelyzet.

5. Kiinduláshelyzet: zárt állás. 1. ütem: bal támadóállás, karok magastartásban lendítésével törzshajlítás hátra. 2. ütem: kiinduláshelyzet. 3—4. ütem: jobb támadóállás, karok magastartásban lendítésével törzshajlítás hátra. 5. ütem: kiinduláshelyzet.

6. Kiinduláshelyzet: terpeszállás, kar oldalsó középtartásban. 1—2. ütem: karlendítés a test előtt keresztzetig és vissza. 3—4. ütem: karlendítés magastartásba, törzshajlítás balra kétszer. 5—8. ütem: ellenkező irányba is.

7. Kiinduláshelyzet: terpeszállás, karok magastartásban. 1—4. ütem: karkörzés függőleges síkban balra. 5—8. ütem: karkörzés függőleges síkban jobbra.

8. Kiinduláshelyzet: széles terpeszállás, kar magastartásban. 1—3. ütem: karlendítés oldalsó középtartásba, törzsdöntés balra térdugózással. 4. ütem: kiinduláshelyzet. 5—8. ütem: karlendítés oldalsó középtartásba, törzsdöntés jobbra, térdugózással. 9. ütem: kiinduláshelyzet.

9. Helybenfutás 20 másodpercig.

10. Kiinduláshelyzet: zárt állás, kar magastartásban. 1—4. ütem: karlendítés ereszkedés guggolásba, kilégzéssel. 5—8. ütem: karelemeléssel emelkedés kiinduláshelyzetbe, belégzéssel.

Hamar Gábor

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 428-777
Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó
Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 224-810
Levél cím: Budapest, Postafiók 32. 1964
Egyszámú kiadás: MNB 215—51 628
Felelős kiadó: KISS JENŐ igazgató
Előfizetési díj egy évre: 24 Ft
85—1238. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 02330—3701